

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 4Csp/6/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5117200387
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Sýkorová
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2019:5117200387.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina, v konaní pred sudkyňou JUDr. Ivetou Sýkorovou, v právnej veci žalobkyne: E. P., A.. XX.XX.XXXX, W. F. XXX, XXX XX F. F. W., zastúpenej splnomocneným zástupcom: Centrum správnej pomoci Michalovce, Topolianska 2829/174, 071 01 Michalovce, IČO: 51 169 428, proti žalovanému: Slovenská sporiteľňa, a.s., IČO: 00 151 653, so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, právne zastúpenému: Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri s.r.o., IČO 36863017, Bočná 10, 040 01 Košice 1 o určenie neplatnosti zmluvy, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy a o finančné zadosťučinenie, takto

r o z h o d o l :

Konanie sa , v časti uplatneného nároku na určenie neplatnosti zmluvy o úvere č. 0423328585 zo dňa 31.03.2005, zastavuje.

Žalovaný je povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 9.141,72 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9.141,72 € od 20.12.2016 až do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšnej časti sa žaloba zamietá.

Žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 09.01.2017 domáhala, aby súd rozhodol tak, že:

I. Určuje, že Úverová zmluva č. 0423328585 zo dňa 31.03.2005 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je bezúročná a bez poplatkov.

II. Žalovaný je povinný vydať žalobcovi z Úverovej zmluvy č. 0423328585 zo dňa 31.03.2005 bezdôvodné obohatenie vo výške 9 141,72 EUR spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 20.12.2016 až do zaplatenia.

III. Určuje, že zmluva o úvere č. 0423328585 zo dňa 31.03.2005 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neplatná.

IV. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi finančné zadosťučinenie vo výške 1 000 €.

2. Žalobkyňa na odôvodnenie žaloby uviedla, že ako spotrebiteľ má právny záujem na určení neplatnosti právneho úkonu z úverovej zmluvy uzatvorenej so žalovaným. Jej nároky sú odôvodnené aj z cieľov európskych smerníc na ochranu spotrebiteľa, ktorých zmyslom a cieľom je dosiahnuť stav, aby nekalé podmienky v spotrebiteľských zmluvách spotrebiteľov nezaväzovali, najmä Smernica Rady 93/13/EHS

o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. (V tejto časti žalobou uplatneného nároku bolo konanie zastavené z dôvodu čiastočného späťvzatia žalobkyňou, učeného podaním doručeným súdu dňa 09.02.2018 - poznámka súdu.)

3. Žalobkyňa vzhľadom na finančnú tieseň uzatvorila so žalovaným spotrebiteľskú úverovú zmluvu č. 0423328585 zo dňa 31.03.2005, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 9 958,17 EUR (300.000,- Sk). Žalobkyňa nepripravovala spolu so žalovaným úverovú zmluvu po jednotlivých článkoch, zmluva už bola žalovaným vopred naformulovaná. Žalovaný má postupovať predovšetkým s odbornou starostlivosťou a v súlade s dobrými mravmi - § 2 písm. u) a § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Žalobkyňa za poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 9 958,17 EUR zaplatila do dnešného dňa 19 099,89 EUR.

4. Poukázala, že je nepredstaviteľné, aby úverová zmluva a všeobecné obchodné podmienky obsahovali neprijateľné zmluvné podmienky. Je povinnosťou členských štátov EÚ a ich orgánov, aby naplnili cieľ čl. 6 ods. 1 smernice a zabezpečili ratio legis smernice, aby nekalé podmienky spotrebiteľov nezaväzovali, to osobitne platí, ak zmluva obsahuje značné množstvo neprijateľných zmluvných podmienok a ich existencia nie je pre spotrebiteľa možná a účelná. V tomto prípade je povolaným orgánom štátu súd, ktorý prihladne na eurokonformný výklad európskeho spotrebiteľského práva. Navyiac výklad v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv musí byť vždy v prospech spotrebiteľa (§ 54 ods. 2 OZ). Neprijateľnosť zmluvných podmienok a jeho dôsledky podľa čl. 6 ods. 1 Smernice 93/13/EHS musí súd vyhodnotiť so zreteľom na čl. 4 ods. 1 tejto smernice, podľa ktorého: „Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia článku 7, nekalosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy, v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí.“ Teda pri hodnotení neprijateľnosti zmluvných podmienok v zmluve o úvere musí súd prihladnúť najmä na okolnosť, že podmienky predformulovával profesionál - žalovaný, ktorý má povinnosť odbornej starostlivosti, a tiež na okolnosť, že spotrebiteľ bol vo finančnej tiesni.

5. Je to predovšetkým žalovaný, ktorý by mal postupovať s odbornou starostlivosťou, v súlade s dobrými mravmi (§ 3 OZ) a mal by na trhu ustáliť hranicu, pokiaľ ide o čestné podmienky a ich používanie v spotrebiteľských zmluvách. V slušnej spoločnosti podmienky dojednané so žalovaným obstať za žiadnych okolností nemôžu. Žalovaný postupoval bez odbornej starostlivosti a v rozpore s dobrými mravmi. Spotrebiteľské práva boli porušené najmä tým, že žalovaný použil v zmluve neprijateľné zmluvné podmienky.

6. Zmluva o splátkovom úvere uzatvorená dňa 31.03.2005 neobsahuje povinné náležitosti, ktoré musí obsahovať podľa § 4 ods. 2 písm. a), § 4 ods. 3 písm. b), d) zákona č. 258/2001 Z.z o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení platnom v čase uzavretia zmluvy, a to sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zmluva obsahuje len údaj o výške mesačnej splátky, zo zmluvy nie je zrejmé, akú časť zo splátky predstavuje úrok a akú časť predstavuje istina. Vzhľadom k uvedenému možno konštatovať, že v zmluve skutočnosti vyžadované v § 4 ods. 2 písm. a) absentujú, tiež sankcie za porušenie zmluvy - § 4 ods. 3 písm. b) a spôsob zániku záväzku zo zmluvy - § 4 ods. 3 písm. d) cit. zákona.

7. Podriadenie zmluvy režimu Obchodného zákonníka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Spotrebiteľský právny vzťah medzi účastníkmi treba posudzovať vždy podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch a nie podľa všeobecnej právnej úpravy obsiahnutej v Obchodnom zákonníku. Žalobkyňa poukázala na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/130/2011 zo 6.3.2012, podľa ktorého vychádzajúc zo zásady lex specialis derogat lex generalis, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ako i ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou, ktorou je obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

8. Podľa § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 o spotrebiteľských úveroch ročná percentuálna miera nákladov predstavuje celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a je vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ide o základný údaj, uvedenie ktorého je predpísané v spotrebiteľských zmluvách a neuvedenie tohto údajja je sankcionované tým, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Uvedenie nesprávnej výšky RPMN 5,06 % v spotrebiteľskej zmluve považuje žalobkyňa za zavádzanie a klamanie spotrebiteľa. Podľa výpočtu prevedeného žalobkyňou je RPMN 13,34 %.

9. Je zrejmé, že žalobkyňa nebola správne informovaná pred uzavretím zmluvy o RPMN, uvedené bolo aj v rozpore so zákonom č. 258/2001 Z. z., v ktorom je zakotvená povinnosť pre žalovaného poskytnúť

presné informácie o spotrebiteľskom úvere. Tieto údaje je žalovaný povinný uviesť, nakoľko spotrebiteľ má právo si tieto údaje porovnať a rozhodnúť sa, či vstúpi do úverového vzťahu s žalobcom.

10. Úver č. 042332858S zo dňa 31.3.2005 je bezúročný a bez poplatkov, a to pre veľké množstvo neprijateľných zmluvných podmienok v rozpore so zákonom, pre rozpor s dobrými mravmi, pre absenciu náležitostí vyžadovaných zákonom č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a najmä zmluva neobsahuje náležitosť: správnu ročnú percentuálnu mieru nákladov (RPMN) a priemernú ročnú percentuálnu mieru nákladov.

11. Žalovaný uviedol žalobcu do omylu, pri uzatváraní zmluvy použil nekalé praktiky a do zmluvy včlenil neprijateľné zmluvné podmienky.

12. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný vystavil žalobcu (spotrebiteľa) hrubo nemorálnym a zneužívajúcim zmluvným podmienkam, ktoré zakladajú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Samotná zmluva o úvere už len v kontexte uvedených neprijateľných a nekalých podmienok svojím obsahom, ako aj účelom jednak odporuje zákonu a zákon obchádza a ako celok sa prieči dobrým mravom a tak je neplatná od počiatku. Preto žalobca žiada o vydanie bezdôvodného obohatenia, o ktoré sa žalovaný obohatil, keďže úver bol pre porušenie zákona bezúročný a bez poplatkov, vo výške 9 141,72 EUR (uhradená celková suma: 19 099,89 EUR mínus suma poskytnutého úveru: 9 958,17 EUR).

13. Žalobkyňa dala súdu do pozornosti Nález ÚS SR, sp. zn.: III. ÚS 107/07, v ktorom sa o. i. uvádza, že k znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty (čl. 1 ods. 1 ústavy), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. m. m. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované (II. ÚS 243/05), pretože inak dochádza aj k porušeniu zásady právnej istoty a zákonom ustanovenej povinnosti pri zabezpečovaní jednoty rozhodovania.

14. Žalobkyňa k žalobe pripojila nasledovné listinné dôkazy, z ktorých súd zistil:

15. Zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 0423328585 uzatvorenej dňa 31.03.2005 (č.l. 11 spisu) medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako veriteľom a dlžníkmi E. P. a T. P. súd zistil, že predmetom Zmluvy o úvere bolo poskytnutie spotrebného bezúčelového splátkového úveru vo výške 300.000,- Sk, pričom v čl. I. zmluvy bolo dohodnuté:

- výška úrokovej sadzby - 11,10 % p.a. v deň podpisu zmluvy,
- druh úveru - bez účelu,
- poplatok za poskytnutie úveru 6.000,- Sk splatný v deň podpisu zmluvy,
- poplatok za správu úveru 50,- Sk mesačne,
- výška splátok 4.215,- Sk,
- periodicita splátok mesačne, k 20. dňu v mesiaci,
- splatnosť prvej splátky 20.04.2005,
- konečná splatnosť úveru 20.03.2015.

16. Podľa čl. IV. bodu 5. zmluvy sa dlžník a veriteľ dohodli, že ročná percentuálna miera nákladov je 5,06 %, pričom je vypočítaná z hodnoty celkových nákladov dlžníka spojených s úverom a výšky poskytnutého úveru.

17. Z listu Ministerstva spravodlivosti zo dňa 28.10.2016 adresovaného žalobkyni (č.l. 13) súd zistil, že vo veci posúdenia zmluvy o splátkovom úvere č. 0423328585 na základe žiadosti žalobkyne ministerstvo po oboznámení sa so zmluvou oznámilo žalobkyni, že zmluva neobsahuje povinné náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. a) a g) zákona č. 258/2001 Z.z., týkajúce sa o.i. poplatkov, z ktorého dôvodu sa žalobkyňa môže domáhať, aby súd určil zmluvu za bezúročnú a bezpoplatkovú. Ak nastala skutočnosť, že žalobkyňa uhradila spoločnosti sumu prevyšujúcu poskytnutú istinu, ministerstvo odporučilo žalobkyni podať na súd žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko bezdôvodné obohatenie malo vzniknúť na základe neprijateľných zmluvných podmienok (napr. absencia náležitostí spotrebiteľskej zmluvy vyžadovaných zákonom, aby úver mohol byť považovaný za úver s úrokmi a poplatkami) a súd má ex offio skúmať, či zmluva neodporuje dobrým mravom a či nie je v rozpore so zákonom.

18. Žalovaný sa k žalobe vyjadril prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním zo dňa 03.03.2017, doručeným súdu dňa 06.03.2017 (č.l. 84), v ktorom poukázal, že žalobkyňa prednáša zmätočné, roztrieštené tvrdenia, takže vôbec nie je zrejmé, čo je skutkovým základom žaloby. Flagrantne porušuje aj povinnosť podľa § 132 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok a nahrádza opisanie rozhodujúcich skutočností odkazom na označené dôkazy.

19. V oblasti súkromnoprávnych vzťahov sa musí naplno presadzovať aj ďalšia požiadavka - riadne dodržiavať uzatvorené zmluvy (zásada pacta sunt servanda). Bola to predsa žalobkyňa, ktorá sa spolu s ďalšou osobou obrátila na banku, predmetom podnikateľskej činnosti ktorej je o. i. poskytovanie úverov, so žiadosťou o poskytnutie úveru. Po tom, ako žiadateľ prejaví záujem (požiada o poskytnutie úveru), posúdi banka s odbornou starostlivosťou, či je s daným subjektom ochotná vstúpiť do úverového vzťahu, t. j. či mu úver bude poskytnutý a za akých podmienok. Výsledkom uvedeného posúdenia je návrh poskytnutia úveru za presne špecifikovaných zmluvných podmienok, zohľadňujúcich všetky relevantné okolnosti (napr. požadovanú výšku úveru, navrhovanú splatnosť, účelové určenie/bezúčelovosť úveru, atď.). Takýto návrh bol žalobkyni ponúknutý a táto ho bez výhrad prijala. Nie je žalovanému známe, že by prijala návrh s výhradami, resp. požadovala vykonanie akýchkoľvek zmien.

20. Žalobkyňa dodatočne spochybňuje náležitosti právneho úkonu, voči ktorému v čase jeho vzniku nijako nenamietala. Siahla k tomu až s odstupom takmer 12 rokov po uzavretí zmluvy a po úplnom čerpaní úveru, s nepoctivým cieľom zasiahnuť do legitímneho očakávania banky na splnenie úverového záväzku.

21. Je zásadne vecou strán sporu tvrdiť skutočnosti a označiť dôkazy na preukázanie svojich skutkových tvrdení. Podľa čl. 8 Základných princípov Civilného sporového poriadku sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Žalobca je už v žalobe povinný, o. i., uviesť pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh (§ 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Rovnocenné povinnosti ho zaťažujú aj v ďalšom priebehu konania (najmä § 150 ods. 1 Civilného sporového poriadku: „Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.“).

22. Žalobca musí v závislosti od hypotézy relevantnej právnej normy tvrdiť skutočnosti a označiť dôkazy, na základe ktorých môže súd rozhodnúť v jeho prospech. Povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkazná sú pritom vo vzájomnej jednote. Rozsah dôkaznej povinnosti je zásadne určený rozsahom povinnosti tvrdiť skutočnosti, pretože aby mohla strana nejakú skutočnosť preukázať, musí ju najprv tvrdiť. V tomto zmysle pôsobí bremeno tvrdenia, ktorým sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní netvrdila všetky rozhodujúce skutočnosti významné pre rozhodnutie, a z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté vo veci samej v jej neprospech. Zmyslom bremena tvrdenia je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva nemôže byť pre nečinnosť strán preukázaná, pretože nebola tvrdená stranou, ktorú také bremeno zaťažuje.

23. Rozsah povinnosti strany sporu tvrdiť skutočnosti významné pre rozhodnutie veci je určená skutkovou podstatou (hypotézou) hmotnoprávnej normy, ktorá má byť použitá na právne posúdenie žaloby. Hypotéza právnej normy vymedzuje okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré je strana sporu povinná tvrdiť a následne preukázať. Žaloba neobsahuje žiadne tvrdenia, ktoré by boli relevantné vo vzťahu k príslušnému žalobnému návrhu, t. j. k určaniu úplnej neplatnosti uzavretej zmluvy o splátkovom úvere. Žalobkyňa netvrdí, ani nepreukazuje žiadnu skutočnosť, ktorá by odôvodňovala, hoci len hypoteticky, záver zodpovedajúci požadovanému určaniu úplnej neplatnosti zmluvy.

24. So žalobkyňou a ďalším dlžníkom žalovaný uzavrel zmluvu o úvere v zmysle ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka, čo je zrejmé z obsahu predmetnej zmluvy, ako aj jej písomného označenia v záhlaví. Podstatnými náležitosťami zmluvy o úvere sú: (i) záväzok veriteľa poskytnúť na žiadosť dlžníka finančné prostriedky, (ii) určenie výšky finančných prostriedkov, ktoré majú byť poskytnuté a (iii) záväzok dlžníka poskytnuté finančné prostriedky vrátiť a zaplatiť z nich úroky. Všetky uvedené podstatné náležitosti podmieňujúce platnosť zmluvy sú pritom jasným a zrozumiteľným spôsobom vyjadrené v ustanovení časti I. bod 1 napadnutej zmluvy o splátkovom úvere.

25. Ak by napadnutá zmluva - výlučne hypoteticky - obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky, nemalo by to za následok úplnú neplatnosť zmluvy. Opačný záver nemá žiadnu oporu ani v znení rozhodujúcej Smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „Smernica 93/13/EHS“), ani v relevantnej judikatúre Súdneho dvora Európskej únie, ktorá sa týka interpretácie Smernice 93/13/EHS.

26. Voči žalobnému návrhu, ktorým sa žalobkyňa domáha určenia, že úver poskytnutý na základe zmluvy o splátkovom úvere č. 0423328585 zo dňa 31.03.2005 je bezúročný a bez poplatkov, žalovaný namietala absenciu akejkoľvek právnej opory pre príslušný návrh. Zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských

úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o splátkovom úvere, t. j. dňa 31.03.2005, spájal sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru výlučne s neuvedením údajov o tzv. ročnej percentuálnej miere nákladov [§ 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom dňa 31.03.2005]. Žalobný návrh teda nemôže obstáť už len zo samotného dôvodu, že uzavretá zmluva výslovne uvádzala údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, konkrétne v ustanovení článku IV.

27. Žalobkyňa takisto vôbec nevysvetlila, v čom má byť predmetný údaj uvedený v zmluve nesprávny, resp. ako dospela k žalobnému tvrdeniu o ročnej percentuálnej miere nákladov vo výške 13,34 %. V popísanom ohľade neunáša ani len bremeno tvrdenia, čo by malo rezultovať do straty sporu v dotknutom rozsahu.

28. Žalobný návrh, ktorým sa žalobkyňa domáha zaplataenia bezdôvodného obohatenia vo výške 9.141,72 EUR s prísl., považuje žalovaný za neopodstatnený primárne z dôvodu uvedeného v predošlom bode tohto podania, t. j. z dôvodu absencie právneho základu pre tvrdenie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého na základe zmluvy o splátkovom úvere č. 0423328585 zo dňa 31.03.2005. Ak tento úver nemožno spojiť so sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti, niet ani žiadneho základu pre tvrdenie o bezdôvodnom obohatení na strane banky.

29. Nad rámec uvedeného žalovaný podporne poukázal na zlyhanie žalobkyne v unesení bremena tvrdenia vo vzťahu k základným skutočnostiam významným z hľadiska právneho posúdenia veci podľa právnej úpravy bezdôvodného obohatenia. Jedným zo základných predpokladov, aby vôbec bolo možné uvažovať o vzniku zodpovednostného právneho vzťahu bezdôvodného obohatenia, je existencia plnenia, o ktorom sa tvrdí, že bolo poskytnuté bez právneho dôvodu, prípadne že ním bola naplnená iná skutková podstata bezdôvodného obohatenia. Procesné bremená tvrdenia a dôkazu zaťažujú v tomto smere výlučne žalujúcu stranu. Žalobkyňa však nestačí tvrdiť, že na splátkový úver zaplatila celkovú sumu 19.099,89 EUR, nakoľko ho splácala opakujúcimi sa splátkami, nie jednou splátkou. Len voči kvalifikovanému tvrdeniu žalobkyne o spôsobe splácania (najmä o tom, kto, koľko a kedy plnil) môže následne žalovaný, v súlade s požiadavkami rovnosti zbraní a spravodlivého procesu, rozvinúť náležitú procesnú obranu, napr. preveriť, či skutočne išlo o platby na poskytnutý úver, či nešlo o platby zodpovednostného charakteru, napr. z dôvodu omeškania žalobkyne, ako aj či vôbec išlo o plnenie samotnej žalobkyne (v kontexte prebiehajúceho sporu je totiž napr. dôležitou okolnosťou, že napadnutá zmluva o splátkovom úvere nebola uzavretá výlučne so žalobkyňou, ale aj s p. T. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom: F. I. XX, XXX XX N.). Žiadne také tvrdenie však zo strany žalobkyne nebolo produkované.

30. Navyše, za tohto procesného stavu, keď žalobkyňa zlyhala v riadnom tvrdení a preukázaní rozhodujúcich skutočností, avšak vzhľadom na čas, ktorý uplynul od plnení žalobkyne, a bez ujmy voči vyššej argumentácii, že žiadna pohľadávka z bezdôvodného obohatenia nemohla vôbec vzniknúť, vzniesol žalovaný z opatrnosti námietku premlčania žalobou uplatnenej pohľadávky z dôvodu uplynutia zákonom stanovenej premlčacej doby.

31. Napokon voči žalobnému návrhu na zaplataenie finančného zadost'učinenia vo výške 1.000,- EUR žalovaný namieta, že nebolo prednesené vonkoncom žiadne tvrdenie, ktoré by ho substancovalo, vecne odôvodnilo, ani nebol označený, ani predložený žiaden dôkazný návrh na jeho preukázanie. Aj v tomto rozsahu je teda daný dôvod na zamietnutie žaloby pre neunesenie základných procesných bremien žalobkyňou.

32. V nadväznosti na vyššie uvedené skutočnosti žalovaný navrhol, aby súd zamietol žalobu v celom rozsahu a zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania v rozsahu 100 % .

33. Žalobkyňa sa k vyjadreniu žalovaného k žalobe vyjadrila svojím podaním zo dňa 29.03.2017, doručeným súdu dňa 03.04.2017 - replikou (č.l. 111 spisu), v ktorom okrem doposiaľ produkovaných tvrdení poukázala na dostupné na internete interaktívne tabuľky pre výpočet RPMN, vypracované odborníkmi v ekonómii aj v informačnej technike, zohľadňujúce výpočet podľa vzorca stanoveného zákonom. Výpočet RPMN pre spotrebiteľský úver pomôže klientovi porovnať náklady na jednotlivé úvery a vybrať ten najvhodnejší pre klienta.

34. Žalobkyňa v tomto podaní uviedla ňou realizovaný výpočet RPMN, podľa ktorého RPMN predstavuje 13,24 %, teda nie je vo výške, ako je uvedená v zmluve - 5,06 %. Zároveň poukázala, že aj zákonom požadovaná priemerná RPMN v zmluve absentuje.

35. K vznesenej námietke premlčania uviedla, že jej pohľadávka voči žalobcovi nemôže byť premlčaná vzhľadom na splatnosť úveru v roku 2016, v ktorom roku v mesiaci decembri vyzvala žalobcu na mimosúdnu dohodu ohľadom bezdôvodného obohatenia a v januári 2017 podala žalobu.

36. Zmluva o splátkovom úvere bola podpísaná žalobkyňou aj jej manželom ako spoludlžníkom, ich manželstvo trvá, takže splátky manželov, resp. splátky žalobkyne boli aj splátkami jej manžela.

37. Žalovaný sa prostredníctvom právneho zástupcu vyjadril k replike žalobkyne duplikou - podaním zo dňa 01.06.2017, (č.l. 125 spisu), v ktorom zotrval na všetkých námietkach, ktoré v rámci procesnej obrany predniesol s tým, že naďalej navrhuje, aby príslušný súd zamietol žalobu v celom rozsahu a zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania v rozsahu 100 % .

38. Pokiaľ žalobkyňa vytýka uzavretej zmluve o splátkovom úvere zo dňa 31.03.2005, že nespĺňa náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. i), j) a k) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z. z.“), jedná sa o právne nezmyselné tvrdenie. Zákon č. 258/2001 Z. z. obsahoval v čase uzavretia napadnutej zmluvy - dňa 31.03.2005 - ustanovenie § 4 ods. 2 písm. i), ktorého znenie však bolo úplne odlišné, než ako uvádza žalobkyňa. Ustanovenia § 4 ods. 2 písm. j) a k) neobsahoval, rovnako zákon č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom dňa 31.03.2005 žiadne ustanovenie, ktoré by vyžadovalo, aby mesačná splátka bola „rozlíšená na výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, ako to tvrdí žalobkyňa [ustanovenie § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. nenormovalo povinnosť s týmto obsahom], a už vôbec nesankcionoval absenciu takého rozlíšenia bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Výhrada týkajúca sa údajnej nesprávnosti údajov o tzv. ročnej percentuálnej miere nákladov, ako je uvedený v napadnutej zmluve, nemôže obstať z prostého dôvodu, že výpočet prezentovaný v replike žalobkyne vonkoncom nezodpovedá vzorcu podľa prílohy č. 1 k zákonu č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom zo dňa 31.03.2005. Žalovaný poukázal aj na znenie poznámky v písm. a) príslušnej prílohy, z ktorej jednoznačne vyplýva, že „ročná percentuálna miera poplatkov má byť vypočítaná v čase, keď sa uzatvára zmluva“. Napokon tvrdenie žalobkyne, že jej manželstvo s T. P. trvá, takže aj splátky, ako i záväzok boli spoločné, je zmatečné a právne neobhájiteľné, nemá žiadnu relevanciu v kontexte námietky žalovaného o nesplnení povinnosti tvrdenia rozhodujúcich skutočností, ktoré by zodpovedali zákonným predpokladom pre vznik bezdôvodného obohatenia (najmä čo do existencie finančných plnení žalobkyne a ich základných charakteristík). Žalobkyňa netvrdí procesne relevantným spôsobom vôbec nič o svojom údajnom plnení, o ktorom vyhlasuje, že viedlo k bezdôvodnému obohateniu na strane banky.

39. Súd uznesením sp. zn. 4Csp/6/2017-134 zo dňa 17.07.2017 vyzval žalobkyňu na odstránenie vady žaloby, a to doplnením skutkového odôvodnenia žaloby,

- v časti, ktorou sa domáha finančného zadosťučinenia vo výške 1.000,- eur, na základe akých skutočností sa domáha tohto nároku, čím odôvodňuje základ tohto nároku a jeho výšku,
- v časti, ktorou sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 9.141,72 eur s úrokom z omeškania, akým spôsobom dospela k výslednej sume bezdôvodného obohatenia uvedením konkrétneho výpočtu.

40. Žalobkyňa doplnila skutkové tvrdenia žaloby svojím podaním doručeným súdu dňa 22.08.2017 (č.l. 146 spisu), v ktorom podaní na odôvodnenie uplatneného nároku na finančné zadosťučinenie vo výške 1.000,- € uviedla, že žalobcu tri desaťročia vnímala ako serióznu bankovú inštitúciu, od ktorej by rozhodne neočakávala predloženie zmluvy, ktorá by nemala náležitosti, ako stanovuje zákon. Žalobkyňa ako podnikateľka zverovala svoje finančné prostriedky žalobcovi, uhrádzala mu poplatky tak, ako si sám stanovil. Taktiež 31.03.2005 podpísala Zmluvu o spotrebiteľskom úvere s podmienkami, ako si stanovila sama banka. Úrok v zmluve bol určený na 11,10 %, ale už v nasledujúcom roku 2006 bol postupne zvyšovaný na 11,5 %, 11,9 %, vo 8. mesiaci dokonca na úrok 12,40 %. Neskôr klesol na 12,15 %, akým ostal až do skončenia splácania úveru. Tým, že žalovaný si musel byť vedomý, že zmluva, ktorú predložil na podpis žalobkyňi, nie je v súlade so zákonom, napriek tomu neurobil kroky, aby so žalobkyňou rokovoval o jej úprave a nechal žalobkyňu vo finančnej neistote, ktorá jej spôsobovala stres z ďalšieho navyšovania dlhu nielen u nej, ale aj u iných osôb. Stresy poškodili žalobkyňi zdravie natoľko, že musela zo zdravotného dôvodu - čiastočnej invalidity, svoje podnikanie na čas prerušiť. Spoločným príjmom žalobkyne a jej manžela - dlžníka v poradí č. 2 je v súčasnosti iba čiastočný invalidný dôchodok žalobkyne a manželov starobný dôchodok. Z týchto dôvodov je žalobkyňa toho názoru, že 1.000,- € finančného zadosťučinenia je iba malým zadosťučinením za strádanie, ktoré mala žalobkyňa a jej blízka rodina, aby splnili záväzok, o ktorom si mysleli, že je ich povinnosťou ho splniť.

41. Na doplnenie skutkových tvrdení žaloby čo do uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 9.141,72 € žalobkyňa uviedla, že má za to, že úver je z dôvodu neprijateľných

zmluvných podmienok bezúročný a bezpoplatkový a v prílohe listu pripojila prehľad platieb úveru č. 423328585 tak, ako je dokladovaný v spise podrobnými bankovými výpismi. Všetky platby prevádzala iba bankovým prevodom z účtu, ktorý má spoločný s manželom, neskôr rovnako zo spoločného účtu, na ktorý má žalobkyňa disponibilné právo. Uplatňuje si nárok na zaplatenie sumy 9.141,72 €, t.j. rozdiel medzi sumou uhradenou banke a sumou poskytnutého úveru..

42. Vo výpočte bezdôvodného obohatenia urobila žalobkyňa chybu, ale vo svoj neprospech tým, že neodrážala z poskytnutého úveru sumu 6.000,- Sk/199,16 €, ktorá suma predstavuje poplatok za poskytnutie úveru. Tým by sa bezdôvodné obohatenie banky navýšilo na sumu 9.340,88 €.

43. Žalobkyňa neuznáva žalovaným vznesenú námietku premlčania, poukázala na úmysel žalovaného sa obohatiť a navrhla, aby súd aplikoval 10-ročnú premlčaciu dobu od dátumu 01.06.2011, teda od nasledujúceho dňa, keď žalovanému uhradila istinu - sumu, ktorú jej 31.03.2005 poskytol, až po podanie žaloby na súde dňa 09.01.2017.

44. Poukázala, že aj bez komplikovaného výpočtu je možné zistiť, že pokiaľ je v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 0423328585 zo dňa 31.03.2005 uvedená RPMN vo výške 5,06 %, tento číselný údaj nemôže byť správny s poukazom na výšku úroku 11,1 %, ktorý predstavuje len jednu časť nákladu na úver. RPMN v tomto prípade musí byť minimálne vo výške úroku za poskytnutý úver. V tomto konkrétnom prípade sa k nákladom musí ešte prirátavať platba za poskytnutie úveru v celkovej sume 6.000,- Sk/199,16 € a mesačné platby za vedenie úverového účtu 50,- Sk/1,66 € x 120 = 199,16 €. Poukázala, že uvedenie nesprávnej RPMN je zavádzajúce a je rovnako neprijateľné, ako jeho neuvedenie, je v rozpore s dobrými mravmi, pretože zlý údaj spotrebiteľa zavádza a zvyhodňuje úver poskytnutý SLSP pred inými bankami.

45. Z prehľadu platieb úveru č. 423328585 (č.l. 151) v tabuľke vyhotovenej žalobkyňou súd zistil, že titulom úverovej zmluvy bola uhradená:

- v období rokov 2005 - 2008 celkom suma 195.025,60 Sk, t.j. 6.473,664 €, z toho:

- v roku 2005 suma 43.935,- Sk,
- v roku 2006 suma 50.580,- Sk,
- v roku 2007 suma 53.094,90 Sk,
- v roku 2008 suma 47.415,70 Sk,

v nasledovných rokoch boli uhradené:

- v roku 2009 suma 1.204,02 €,
- v roku 2010 suma 1.660,88 €,
- v roku 2011 suma 2.811,94 €,
- v roku 2012 suma 2.054,02 €,
- v roku 2013 suma 1.879,47 €,
- v roku 2014 suma 1.526,- €,
- v roku 2015 suma 408,- €
- a v roku 2016 suma 1.081,90 €.

46. V zmysle špecifikácie platieb poplatkov bola uhradená na úroky plus poplatky v roku 2005 suma 31.450,10 Sk, v roku 2006 suma 34.088,40 Sk, v roku 2007 suma 33.513,40 Sk, v roku 2008 suma 38.747,- Sk, v roku 2009 suma 1.113,05 €, v roku 2010 suma 1.221,31 €, v roku 2011 suma 908,82 €, v roku 2012 suma 625,56 €, v roku 2013 suma 420,- €, v roku 2014 suma 219,52 €, v roku 2015 suma 181,20 € a v roku 2016 suma 96,60 €. Celkom tak bola titulom poplatkov uhradená suma 9.360,15 €.

47. Súd konštatuje, že prehľad platieb úveru v tabuľke korešponduje sumám platieb úveru za jednotlivé roky uvedených vo výpisoch z účtu za obdobie od 31.03.2005 do 03.11.2016.

48. Žalovaný sa prostredníctvom právneho zástupcu vyjadril ďalším podaním zo dňa 26.10.2017 (č.l. 165), v ktorom vo vzťahu k uplatnenému nároku na zaplatenie finančného zadostučinenia opakovane namietol, že žalobkyňa neuviedla žiadne relevantné skutkové tvrdenia o tom, aká ujma by jej mala byť prostredníctvom predmetného inštitútu odškodnená (čomu má byť učinené zadost').

49. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline zo dňa 25.05.2015, v ktorom sa vyjadril, že účelom a zmyslom ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. je „odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práv a povinností zo strany dodávateľa na súde a v tomto konaní bol úspešný“ (rozsudok sp. zn. 11Co/159/2015). Žalobkyňou uvádzané skutočnosti sa však nijako netýkajú uplatnenia ochrany na súde, naopak, jedná sa o generické, nepreukázateľné tvrdenia o údajnom strese, ktorý sa mal navyše rozvinúť v čase tvrdených

podnikateľských problémov žalobkyne. Inštitút finančného zadosťučinenia bol do právneho poriadku implementovaný zákonom č. 250/2007 Z. z. v pôvodnom znení s účinnosťou odo dňa 01.07.2007. Skutkovým základom žaloby sú však údajné porušenia povinností bankou v čase uzavretia zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 31.03.2005. So zreteľom na ústavný imperatív zákazu retroaktivity je preto pojmovo vylúčené, aby finančné zadosťučinenie dopadalo na skutočnosti, ktoré nastali pred účinnosťou zákona, ktorým bol tento právny inštitút zavedený. Vo vzťahu k vyhláseniam o plneniach, ktorých sa týka žalobný návrh na vydanie bezdôvodného obohatenia (bod 2 vyjadrenia zo dňa 22.08.2017), naďalej namieta žalovaný nesplnenie základnej procesnej povinnosti tvrdenia. Základným predpokladom, aby bolo možné uvažovať o vzniku práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, je, že vôbec došlo k nejakému plneniu zo strany osoby, ktorá tvrdí existenciu svojho oprávnenia, voči osobe, ktorá sa mala na jej úkor obohatiť. Úplne jednoznačne to vyplýva zo všetkých skutkových podstát bezdôvodného obohatenia, normovaných ustanoveniami § 451 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“): „Bездôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.“, a § 454 Občianskeho zákonníka: „Bездôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám.“. Jedná sa o bezpodmienečnú požiadavku hypotézy citovaných právnych noriem - bez existencie plnenia neprichádza rozvinutie zodpovednostného právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia vonkoncom do úvahy. Zároveň ide o požiadavku, ktorá predchádza ostatným zložkám hypotézy týchto právnych noriem - ak totiž vôbec nedošlo k plneniu, nemá význam ďalej skúmať, ktorá zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia mohla byť v konkrétnom prípade naplnená. Premietajúc uvedené na prebiehajúci spor preto žalovaný opäť namieta, že žalobkyňa nesplnila ani len povinnosť tvrdenia k základnému predpokladu práva z bezdôvodného obohatenia, t. j. k uskutočneniu plnenia (plnení) v prospech banky. Žalobkyni nestačí tvrdiť, koľko celkovo zaplatila na poskytnutý úver, prípadne koľko zaplatila v jednotlivých rokoch. Je povinná špecifikovať každú platbu, vrátenia ktorej sa domáha. Musí zároveň ísť o priame tvrdenia žalobkyne. Civilný sporový poriadok neumožňuje tvrdenia nepriame, prostredníctvom odkazu na označené alebo predložené dôkazné prostriedky, práve naopak, takéto „zjednodušovanie“ povinnosti tvrdenia výslovne zakazuje v ustanovení § 132 ods. 2 Civilného sporového poriadku: „Opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy.“. Nestačí, že určité skutočnosti prípadne vyplývajú z dôkazných prostriedkov. Bolo by v rozpore s požiadavkami rovnosti zbraní a kontradiktórnosti sporového procesu, keby mal žalovaný „hádať“, ktoré skutočnosti tvoria predmet sporu; je preto elementárnou povinnosťou žalobkyne precízne skutkovo vymedziť predmet žaloby prostredníctvom tvrdení, a následne preukázať tvrdené skutočnosti v rámci dôkazného bremena. Vôbec napr. nie je zrejmé, či sa žalobkyňa domáha vrátenia určitej časti z každej uskutočnenej platby, alebo vrátenia určitých platieb v celosti, čo sú skutočnosti mimoriadne významné napr. z hľadiska prostriedku procesnej obrany v podobe námietky premlčania. Takisto vôbec nie je tvrdené, kto uskutočňoval jednotlivé plnenia, tu najmä v kontexte faktu, že žalobkyňa nebola jedinou dlžníčkou zo zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 31.03.2005 (existencia bezpodielového spoluvlastníctva manželov je bez akejkoľvek relevancie, nakoľko pohľadávky nie sú predmetom spoločného majetku), i jej vlastných tvrdení, že jej so splácaním úveru pomáhali dve deti a ručiteľ (str. 2 vyjadrenia zo dňa 22.08.2017). Pritom len voči dostatočne určitým a kvalifikovaným tvrdeniam žalobkyne môže žalovaný rozvinúť náležitú procesnú obranu. Žiadne také tvrdenie však zo strany žalobkyne nebolo produkované, čo je rozhodne potrebné posúdiť na ťarchu unesenia jej bremena tvrdenia. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobkyne k vznesenej námietke premlčania, odhliadajúc od právnej nesprávnosti a skutkovej bezzákladovosti jej úvah o 10-ročnej premlčacej dobe, žalovaný zdôraznil najmä nutnosť počítania subjektívnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka od skutočnej vedomosti skutkových okolností (čo v prípade platieb - ak ich skutočne uskutočnila žalobkyňa - znamená nevyhnutne práve okamih ich faktickej realizácie). Najvyšší súd Českej republiky to vo svojom rozhodnutí zo dňa 15.06.2010 sformuloval úplne jednoznačne: „Při posuzování počátku běhu subjektivní promlčecí doby (107 odst. 1 obč. zák.) je nutno vycházet z prokázané, skutečné, nikoli tedy jen předpokládané vědomosti oprávněného o tom, že došlo na jeho úkor k získání bezdůvodného obohacení a kdo je získal; touto vědomostí ustanovení § 107 odst. 1 obč. zák. nemíni znalost právní kvalifikace, nýbrž pouze skutkových okolností, z nichž lze odpovědnost za bezdůvodné obohacení dovodit (srov. např. rozsudek bývalého Nejvyššího soudu ČSR ze dne 27. září 1974, 2 Cz19/74, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 38, č. ročník 1975; rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27.9.2000, sp.zn. 927/98; rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 14. 8.2007, sp.zn. 30 Cdo 2758/2006, publikovaný v časopise Právní rozhledy pod č. 6, ročník 2008).“ (rozsudok sp. zn. 21 Cdo 3433/2008). K tvrdeniu o údajne nesprávnom údaji o tzv. ročnej percentuálnej miere nákladov v zmluve o splátkovom

úvere zo dňa 31.03.2005 žalovaný zotrval na doterajších námietkach, že uzavretá zmluva výslovne uvádzala údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, konkrétne v ustanovení článku IV bod 5, pričom žalobkyňa neuviedla žiadne skutočnosti, v čom má byť predmetný údaj nesprávny so zreteľom na znenie prílohy k zákonu č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom dňa 31.03.2005.

50. Žalobkyňa navrhla v podaní zo dňa 04.02.2018, doručenom súdu dňa 09.02.2018 (č.l. 181), aby súd pripustil zmenu žaloby spočívajúcu v rozšírení, čo sa týka uplatneného nároku na zaplatenie finančného zadostučinenia, keď sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému zaplatenia uvedeným titulom nie sumy 1.000,- €, ale sumy 9.140,- €.

51. Zároveň podľa obsahu uvedeného podania s poukazom na formuláciu rozsudového návrhu uvedeného v tomto podaní súd podanie vyhodnotil aj ako späťvzatie v časti uplatneného nároku na určenie neplatnosti Zmluvy o úvere č. 0423328585 zo dňa 31.03.2005, o ktorom procesnom návrhu súd rozhodol v konečnom rozhodnutí vo veci samej.

52. Súd pripustil hore uvedenú navrhovanú zmenu žaloby uznesením sp. zn. 4Csp/6/2017-199 zo dňa 22.03.2018 (č.l. 191).

53. Súd vykonal dňa 19.12.2018 pojednávanie, a to v neprítomnosti žalobkyne a žalovaného, ktorí boli na pojednávaní riadne zastúpení svojimi splnomocnenými zástupcami.

54. Splnomocnená zástupkyňa žalobkyne zotrvala na dovtedy produkovaných tvrdeniach. K vznesenej námietke premlčania uviedla, že 2-ročná subjektívna premlčacia doba by mala začať plynúť od doby, keď sa žalobkyňa dozvedela o tom, že vôbec nejaké bezdôvodné obohatenie vzniklo. Dozvedela sa to až v roku 2016, kedy ten úver aj doplatila, a to z listu Odboru ochrany spotrebiteľa Ministerstva spravodlivosti, ktorému si dala svoju zmluvu posúdiť. Žalobkyňa navrhuje použitie 10-ročnej premlčacej doby, pretože má za to, že správanie Slovenskej sporiteľne ako silnej finančnej inštitúcie, kde mala žalobkyňa dva účty 25 rokov, je voči nej úmyselné.

55. Žalovaný spochybňuje, aká suma v rámci tých 10 rokov - 11 rokov splácania sa vlastne mohla vytvoriť ako bezdôvodné obohatenie. Vzhľadom k tomu, že zmluva sama nemá rozpísanú splátku na istinu a na ostatné poplatky, tak sa žalobkyňa opiera o § 54 OZ ods. 2 s tým, že jej záujmom bolo najprv splatiť svoj dlh a potom vlastne splácať ostatné náležitosti patriace k úveru. Poskytnutú sumu úveru mala žalobkyňa zaplatenú už 31.05.2011. Keď sa dozvedela o tom, že jej zmluva naozaj obsahuje neprijateľné podmienky, ktoré robia úver bezúročný a bezpoplatkový, tak sa snažila o dohodu s bankou, na ktorú ju vyzvala v roku 2016. Dostala odpoveď pani ombudsmanky Slovenskej sporiteľne, v ktorej v roku 2016 zástupca Slovenskej sporiteľne tvrdil o absolútnej správnosti zmluvy, ktorú Slovenská sporiteľňa poskytla spotrebiteľke. K žalobe došlo práve na základe tejto zamietavej odpovede pani ombudsmanky.

56. Už v roku 2011 mala žalobkyňa zaplatenú istinu, čiže už vrátila peniaze, ktoré si požičala, Slovenská sporiteľňa už vtedy mala vedomosť o tom, že takéto jej zmluvy nie sú úplne v poriadku. Napriek tomu v roku 2016 zástupca Slovenskej sporiteľne odmietol priznať akúkoľvek chybu úverovej zmluvy.

57. Právny zástupca žalovaného zotrval na dovtedy produkovanej procesnej obrane. Zopakoval argument, že nie je zrejmé, či sa žalobkyňa domáha vrátenia časti všetkých plnení alebo niektorých plnení v celosti. Ak v rámci repliky predložila nejaký prehľad uskutočnených plnení, ani tento nie je možné považovať za postačujúci, pretože nie sú tam špecifikované jednotlivé plnenia, ale je tam opäť len sumár za jednotlivé roky, čo rozhodne nemožno považovať za postačujúce a navyše nie je pre žalovaného zrozumiteľné, na základe čoho si žalobkyňa vytvorila predstavu o tom, že istina príslušného úverového záväzku mala byť splatená jej plneniami v rokoch 2008 - 2011 tak, ako to vyplýva z príslušnej tabuľky.

58. Poukázal v tejto súvislosti na jednoznačné závery rozhodnutia NS ČR sp. zn. 33Odo/52/2005, ktorý je hojne aplikovaný a používaný aj v rozhodovacej praxi slovenských súdov a z ktorého vyplýva práve už zmienený záver o tom, že v prípade, ako je tento, každé jednotlivé plnenie bez právneho dôvodu je potrebné považovať za samostatný dlh z bezdôvodného obohatenia s vlastným právnym osudom a je to teda náležite potom aj potrebné procesne premietnuť do príslušného sporu.

59. Osobitne je významné v tomto spore, že žalobkyňa nebola jediným dlžníkom z uzavretej zmluvy o splátkovom úvere, dokonca popri dvoch dlžníkoch tam bol ešte aj ručiteľ, tzn. vôbec nie je možné v tejto

chvíli ustáliť, či žalobkyňa vôbec uskutočnila nejaké plnenia na príslušný úver, keďže to netvrdí, a aj z hľadiska vznesenej námietky premlčania.

60. V tomto ohľade plne zotráva na uplatnenej námietke premlčania, a to v dvoch základných rovinách.

61. Po prvé vznáša námietku premlčania voči samotnému určeniu, že úver je bezúročný a bezpoplatkový, v rozhodovacej praxi slovenských súdov je opakovane uznávaná zásada, že napr. domáhať sa určenia relatívnej neplatnosti právneho úkonu alebo neplatnosti odstúpenia od zmluvy je možné iba v rámci premlčacej doby tak, ako to vyplýva z hmotno-právnej úpravy premlčania v Občianskom zákonníku, podľa ktorej sa premlčávajú všetky práva, s výnimkou vlastníckeho práva. Rovnaký záver je na mieste aplikovať aj vo vzťahu k určeniu bezúročnosti a bezpoplatkovosti príslušného spotrebiteľského úveru.

62. Ale rovnako tak vznáša námietku premlčania aj vo vzťahu k samotnej žalovanej pohľadávke. Osobitne so zreteľom na to, kedy vznikla príslušná úverová pohľadávka, kedy bola uzavretá príslušná zmluva, k čomu došlo 31.03.2005. Ak zástupkyňa žalobkyne v tejto súvislosti argumentuje tým, že nemala uplynúť 2-ročná subjektívna premlčacia doba tak, ako vyplýva z Občianskeho zákonníka, táto otázka bola úplne jednoznačne vyriešená v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu SR, najmä v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/169/2017, kde najvyšší súd zdôraznil, že pre posudzovanie, či v danom prípade uplynula alebo neuplynula subjektívna premlčacia doba, je dôležitá výlučne vedomosť skutkových okolností a nie právnej kvalifikácie.

63. Ak sa teda žalobkyňa dovoláva nejakých nárokov, ktoré mali vzniknúť titulom bezdôvodného obohatenia z údajnej neprítomnosti nejakých náležitostí v zmluve, tak v takom prípade tými rozhodujúcimi skutkovými okolnosťami je samozrejme to, že došlo k uzavretiu zmluvy, čo sa stalo dňa 31.03.2005, s určitými náležitosťami, a potom to, že žalobkyňa z tejto zmluvy aj niečo plnila a toto sú jediné rozhodujúce skutkové okolnosti, od ktorých závisí vznik bezdôvodného obohatenia. To, či sa žalobkyňa v roku 2016 z vyjadrenia alebo z odpovede Ministerstva spravodlivosti dozvedela určité závery, možno považovať len za získanie vedomostí o určitej právnej kvalifikácii.

64. Čo sa týka nároku na priznanie tzv. finančného zadosťučinenia, uplatnená suma finančného zadosťučinenia zodpovedá tej výške bezdôvodného obohatenia, ktorú uplatňuje žalobkyňa v tomto konaní a žalovaný považuje za absolútne vylúčené, aby sa inštitút finančného zadosťučinenia zneužíval na duplikovanie nejakých nárokov, ktoré už žalobkyňa v tomto konaní uplatňuje na základe úplne iného právneho dôvodu.

65. Splnomocnená zástupkyňa žalobkyne uviedla, že úver bol braný ako spotrebiteľský, nie ako podnikateľský, čo je jasne v zmluve koncipované. To, že ona, aj manžel pracovali vtedy ako podnikatelia, nemá so zmluvou nič spoločné. Bol to bežný spotrebiteľský úver, ručiteľom bol pán Dovala, takže to s podnikaním žalobkyne nemá nič spoločné. Čo sa týka druhu úveru, tento je podľa čl. I. zmluvy označený ako: spotrebný - bez účelu. Jednalo sa o bežnú zmluvu o splátkovom úvere a peniaze boli použité na bežný chod rodiny, na zariadenie domu, na štúdiu detí. Stavali dom, tak kúpili napr. nové koberce, zariadenie. Deti im v tom čase chodili do školy, teda použili tento úver na bežné výdavky rodiny.

66. Právny zástupca žalovaného poukázal, že pokiaľ by mal aj vzniesť námietku premlčania ku každej jednotlivej splátke, nie je možné zistiť z prehľadu platieb úveru na čl. 144, v akej výške boli jednotlivé splátky.

67. Zo Žiadosti žalobkyne zo dňa 30.03.2005 o poskytnutie úveru (č.l. 204), vyhotovenej na formulári Slovenskej sporiteľne, súd zistil, že žalobkyňa vyznačila v kolónke č. 4. s názvom „Údaje o žiadanom úvere“, že v prípade žiadaného úveru sa jedná o spotrebný úver vo výške 300.000,- Sk, splatný v 10 rokoch s účelom použitia: rekonštrukcia domu. Súd z tohto listinného dôkazu zistil, že jednou z možností predtlačенých na formulári ako druh úveru bol uvedený aj „hypotekárny úver“, ktorý však ako druh úveru v žiadosti o poskytnutie úveru vyznačený nebol.

68. Spolu s podaním doručeným súdu dňa 20.12.2018 (č.l. 217) žalobkyňa súdu predložila podrobné ročné výpisy z úverového účtu č. 423328585 a v podaní zdôraznila, že Zmluva o splátkovom úvere č. 0423328585 je zmluvou spotrebiteľskou, druh úveru: spotrebný bez účelu. Pre objasnenie žalobkyňa uviedla, že pôvodne žiadali o úver na rekonštrukciu domu, ale zmluva je dôkazom, že SLSP im nevyšla v ústrety a úver na rekonštrukciu domu - hypotéku riešil syn žalobkyne v inej banke s nižším úrokom. Úver použili na zariadenie kuchyne spotrebnými predmetmi, elektrospotrebičmi, zariadením interiéru domu (svietidlá, koberce, sedačka). Úver bol bankou určený ako bezúčelový, preto tak aj úver využili. Žalobkyňa aj jej manžel ako spoludlžník od roku 1993 podnikali ako živnostníci. Tento úver však pre

podnikateľské účely nepoužili, veď aj zmluva je uzatvorená tak, že dlžníkom č. 1 je žalobkyňa s uvedením rodného čísla a čísla občianskeho preukazu a ako dlžník č. 2 jej manžel, rovnako s uvedením rodného čísla a čísla občianskeho preukazu. Jedná sa teda o úver spotrebiteľský - spotrebný, ako je uvedené v zmluve, a nie o úver podnikateľský. Ďalej žalobkyňa poukázala, že z činnosti žalovaného je známe, že žalovaný dlhodobo ignoruje právnu úpravu zameranú na ochranu spotrebiteľov (absencia obligatórných náležitostí zmluvy, uvádzanie neprijateľných zmluvných podmienok v zmluvách, ako napr. rozhodcovská doložka, administratívny poplatok, dohoda o vyplnení zmenky). Uvedené sa nedá hodnotiť inak, ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Aj keby súd pripustil, že žalovaný nechcel dojednať zmluvu so žalobcom v snahe získať prospech, ťažko možno uveriť, že žalovaný nevedel, čo môže takýmto konaním spôsobiť a pre prípad, že sa tak stane, že s tým nebol uzrozumený. Spoločnosť, ktorá poskytuje úvery, musí postupovať aj s povinnosťou riadneho hospodára a sledovať zmeny právnej úpravy, a to predovšetkým, pokiaľ sa jedná o hlavný predmet podnikania danej spoločnosti.

69. Žalovaný sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadril v konaní ďalším podaním doručeným súdu dňa 24.02.2019 (č.l. 273 spisu), v ktorom poprel všetky skutkové a iné tvrdenia žalobkyne a rozhodne odmietol bagatelizovanie takých právne zásadných súvislostí, ako to, či dlžníci zo zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 31.03.2005 vôbec vystupovali v postavení spotrebiteľov a či úver nebol použitý na účel, ktorý by ho vylučoval z rámca ochrany priznanej tzv. spotrebiteľským úverom. Rozhodujúce sú reálne, konkrétne okolnosti veci, ktoré majú prednosť pred formalistickým prístupom, aký prezentuje žalobkyňa (opomínajúc navyše, že zmluvná úprava úveru ako bezúčelového vôbec nevylučuje jeho použitie napr. na účel rekonštrukcie stavby).

70. Absolútne zásadným významom rozlišovania medzi statusom spotrebiteľa a podnikateľa sa zapodieval napr. Súdny dvor Európskej únie v rozsudku C-464/01 - Gruber zo dňa 20.01.2005.

71. Súdny dvor spresnil v bodoch 16 až 18 rozsudku Benincasa, že pojem „spotrebiteľ“ v zmysle článku 13 prvého odseku a článku 14 prvého odseku Bruselského dohovoru sa má vykladať reštriktívne, a s odvolaním sa na postavenie tejto osoby v rámci určitej zmluvy vo vzťahu k jej povahe a účelu, a nie na subjektívnu situáciu tejto osoby, pričom jednu a tú istú osobu možno považovať pri určitých plneniach za spotrebiteľa a pri iných plneniach za podnikateľa. Súdny dvor z toho vyvodil, že osobitná úprava stanovená týmto dohovorom na ochranu spotrebiteľa ako slabšej strany sa uplatní len na zmluvy uzavreté jednotlivcom mimo a nezávisle od obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti alebo účelu s jediným cieľom, uspokojiť vlastnú súkromnú spotrebu, pričom takáto ochrana nie je odôvodnená v prípade zmluvy uzavretej na účel obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Z toho vyplýva, že pravidlá osobitnej právomoci uvedené v článkoch 13 až 15 Bruselského dohovoru sa v zásade uplatnia len za predpokladu, že predmetom uzavretej zmluvy medzi stranami je využitie tovaru alebo služieb na iný účel, ako je obchodná alebo iná podnikateľská činnosť..... V tejto súvislosti jednoznačne vyplýva z cieľa článkov 13 až 15 Bruselského dohovoru, ktorým je riadne chrániť osobu, ktorá sa považuje za slabšiu v porovnaní s druhým účastníkom zmluvy, že na tieto ustanovenia sa zásadne nemôže odvolať osoba, ktorá uzavrie zmluvu týkajúcu sa čiastočne jej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a ktorá teda len čiastočne koná mimo obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. K inému záveru by bolo možné dospieť len v prípade, ak by spojenie medzi zmluvou a obchodnou alebo inou podnikateľskou činnosťou dotknutej osoby bolo tak slabé, že by bolo len okrajové a z tohto dôvodu by v rámci plnenia, pre ktoré bola zmluva uzavretá, malo posudzujúc ju v jej celosti len zanedbateľnú úlohu..... V súlade s obvyklými pravidlami týkajúcimi sa dôkazného bremena je povinnosťou osoby, ktorá sa dovoláva článkov 13 až 15 Bruselského dohovoru, dokázať, že v predmetnej zmluve s dvojakým účelom má podnikateľský účel len zanedbateľný význam, pričom druhá strana má právo predložiť opačný dôkaz.“

72. Mal by sa uprednostniť reálny účel použitia úverových prostriedkov pred pokryteckým odvolávaním sa na zmluvnú „bezúčelovosť“; rozhodujúce totiž nie je, či bol úver použitý na zmluvne dohodnutý účel, ale či dlžníčke patrí zvýšená ochrana, ktorá je výslovne vylúčená - vzhľadom na ich špecifickú povahu - pri úveroch určených na nadobudnutie, úpravu alebo údržbu nehnuteľností.

73. Žalobkyňa nepodložila svoje tvrdenia o spôsobe použitia úveru vôbec žiadnymi dôkaznými prostriedkami, ktorými z povahy veci môže disponovať iba ona sama, preto súd by mal hodnotiť príslušné okolnosti na ťarchu unesenia jej dôkazných bremien.

74. Na pojednávaní konanom dňa 27.02.2019 (zápisnica na č.l. 276) vykonanom v neprítomnosti žalobkyne a žalovaného, ktorí boli na pojednávaní riadne zastúpení svojimi právnymi zástupcami, splnomocnená zástupkyňa žalobkyne uviedla, že zotrváva na svojom tvrdení, že skutočne prostriedky

z úveru boli použité na ten účel, ktorý je konkretizovaný v jej podaní, doručenom súdu dňa 20.12.2018. Nie je v silách žalobkyne zabezpečiť bločky z roku 2005 alebo z roku 2006.

75. Súd konštatoval, že v konaní je sporná zásadná skutočnosť správneho výpočtu RPMN, teda či následkom nesprávne uvedenej RPMN sa má úver považovať za bezúročný a bezpoplatkový.

76. Právny zástupca žalovaného uviedol, že rozdiel v RPMN, ktorý je uvedený v zmluve a ktorý je vypočítaný zo strany žalobcu a taktiež súdu, spočíva v nesprávnej, zlej transpozície európskej smernice zo strany slovenského zákonodarcu, ktorú vlastne priznal aj v novele zákona č. 258/2001 Z.z., kde zmenil spôsob výpočtu RPMN. A tento rozdiel spôsobuje, že RPMN je nižšia ako úroková sadzba.

77. Ďalej právny zástupca žalovaného poukázal na povinnosť banky vypočítať RPMN podľa znenia zákona účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy o splátkovom úvere, pričom žalobkyňa doposiaľ nepredložila resp. neodôvodnila, na základe ktorého výpočtu, ktorej internetovej kalkulačky, dospela k výpočtu ňou tvrdenej výšky RPMN.

78. Splnomocnená zástupkyňa žalobkyne uviedla, že úrok je nepopierateľne nákladom, je možné tu vidieť veľký rozpor, pretože už len logickou dedukciou by musela byť RPMN minimálne vo výške úrokovej sadzby, ktorá bola dohodnutá 11,10 %.

79. Keď aj došlo k takejto úprave, oprave spôsobu výpočtu RPMN v zákone č. 258/2001 Z.z. (novelou - zákonom č. 264/2006 Z.z.), mal žalovaný ako správny hospodár s finančnými prostriedkami na túto zmenu zákona reagovať a spotrebiteľa na to upozorniť jedným listom.

80. Právny zástupca žalovaného poukázal na dôvodovú správu k zákonu č. 264/2006 Z.z., ktorým bol novelizovaný zákon č. 258/2001 Z.z.. Dôvodová správa reaguje na nesúlad pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov, nakoľko ide o chybný vzorec pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, čo znamená zákonodarcom výslovne priznané pochybenie pri koncipovaní vnútroštátnej legislatívy, ktorá nesprávne transponovala požiadavky vyplývajúce pre Slovenskú republiku z komunitárnej legislatívy. Nie je možné vyžadovať od subjektu, ktorý bol adresátom vnútroštátnej právnej normy, v tomto prípade Slovenskej sporiteľne ako veriteľa príslušného spotrebiteľského úveru, aby počítal RPMN podľa iného vzorca, než toho, ktorý bol explicitne upravený v prílohe zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvárania zmluvy.

81. Splnomocnená zástupkyňa žalobcu navrhla vykonať dokazovanie výpočtom RPMN, ako RPMN vypočítala banka v čase uzatvorenia zmluvy, pretože aj v roku 2005 boli náklady nákladmi.

82. Súd rozhodol o vykonaní navrhnutého dôkazu s tým, že žalovaný súdu oznámi v stanovenej lehote spôsob výpočtu RPMN dosadením číselných veličín do vzorca uvedeného v prílohe k zákonu č. 258/2001 Z.z. účinného do 30.06.2006.

83. Splnomocnená zástupkyňa žalobkyne uviedla, že pri výpočte súm v tabuľke na č.l. 151 vychádzala z jednotlivých výpisov z účtu, ktoré výpisy vyhotovovala práve banka, a banku ona nekontrolovala.

84. Súd konštatoval, že na č.l. 151 je žurnalizovaná tabuľka, ktorá je prílohou podania žalobcu doručeného súdu 22.08.2017, v ktorej sú v časti II. - poznámky k premlčaniu špecifikované sumy zaplatené v jednotlivých rokoch a za tabuľkou č.l. 151 sa v spise nachádzajú výpisy z účtu vyhotovené samotným žalovaným, v ktorých žalovaný uvádza splatené sumy splátok za jednotlivé roky, v jednom súčte za každý rok.

85. Právny zástupca žalovaného uviedol, že tieto listinné dôkazové prostriedky nepopiera, ale žalobkyňa, ktorá nimi disponuje, nič nebráni, aby si riadne splnila svoju povinnosť tvrdenia a špecifikovala každý jednotlivý dlh z bezdôvodného obohatenia, čo je každá jednotlivá úhrada, ktorú požaduje vrátiť. Nejedná sa len na otázku premlčania, je to otázka aj preverení toho, či napríklad príslušná platba nešla na sankciu, na ktorú nedopadá prípadný záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru.

86. Súd konštatoval, že pokiaľ žalovaný popiera, že neboli niektoré úhrady realizované zo strany žalobkyne len na splátky, ale boli nimi uhrádzané aj sankcie, a to dôvodné sankcie, je potrebné, aby tvrdenia za účelom účinného popretia tvrdení žalobkyne o výške bezdôvodného obohatenia produkoval práve žalovaný.

87. Splnomocnená zástupkyňa žalobcu uviedla, že vychádzala výlučne zo sumárov banky uvedených vo výpisoch z účtu, a to zo sumárov jednak čistých splátok a jednak zo sumáru: čerpanie plus úroky plus

poplatky. Uviedla, že v splátkach sú skutočne obsiahnuté aj nejaké sankcie, ktoré uhrádzala žalobkyňa v rokoch 2014, 2015 a 2016, potom už nie. Pokiaľ by bol vyhodnotený úver za bezúročný a bezpoplatkový, a splácala sa nejaká suma navyše, tak až do roka 2011 nie je vo výpisoch ani úrok z omeškania, ani nijaká sankcia.

88. Pojednávanie bolo odročené na deň 22.05.2019. Následne sa žalobkyňa v intenciách posledného pojednávania vyjadrila podaním doručeným súdu dňa 20.03.2019 (č.l. 286) v ktorom predložila súdu požadovanú tabuľku prehľadu platieb úveru č. 423328585 (č.l. 289 - 296), doplnenú o súčet sumy pokút, úrokov z omeškania, ktoré pani E. P. spolu s manželom T. P. zaplatila banke SLSp, na prvej strane sú označené žltou farbou. Po detailnejšej kontrole výpisov z úverového účtu č. 0423328585 žalobkyňa upozorňuje na nekalé správanie sa banky, ktoré sa nemôže posudzovať ako konanie v súlade s dobrými mravmi. V zmluve je uvedená výška mesačného poplatku za vedenie účtu v sume 50 Sk, pričom v zmluve o splátkovom úvere č. 0423328585 zo dňa 31.03.2005 nikde nie je uvedený súhlas podpísaných dlžníkov pani E. P. a pána T. P. so svojvoľnou úpravou tejto sumy bankou. S. sumu si banka brala za správu úveru iba v mesiacoch od podpísania úveru - 31.03.2005 do 30.06.2006. Poplatok za správu úveru dňa 31.07.2006 už bol v sume 60 Sk. Takú sumu (neskôr v eurách 1,99 eur) dlžníci platili do 30.9.2010. Nasledujúci mesiac - 31.10.2010 už bol bankou účtovaný poplatok za správu úveru v sume 2,99 eur (t.j. 90,08 Sk) - skoro dvojnásobné navýšenie poplatku za správu úveru v polovici jeho dohodnutej doby splácania. Žiada žalovanú, aby zdôvodnila, aký spracovateľský poplatok v sume 199,16, za spracovanie čoho, si zrazila 26.5.2010 z účtu žalobkyne.

89. Za poskytnutie úveru žalobkyňa v sume 300 000 Sk žalobkyňa zaplatila 6 000 Sk (199,16) už v 31.03.2005.

90. Žalobkyňa predložila súdu vlastný výpočet RPMN, tak ako ho požadoval zákon a poukázala na článok IV. ods. 5 zmluvy, podľa ktorého: Dlžník a veriteľ sa dohodli, že ročná percentuálna miera nákladov je 5,06 %, pričom je vypočítaná z hodnoty celkových nákladov Dlžníka spojených s Úverom a výšky poskytnutého úveru. Ročná percentuálna miera nákladov sa počas trvania úverového vzťahu mení v prípade, ak dôjde k zmene Úrokovej sadzby alebo Poplatkov, alebo sa Dlžník omešká so splátkou, alebo uhradí splátku v iný ako dohodnutý deň podľa zmluvy“.

91. Žalobkyňa poukázala, že žalovaný síce napísal, ako vraj vypočítal požadovanú RPMN - teraz sa dovoľáva spravodlivosti rozhodnutia, že on konal iba v súlade so zákonom, keď RPMN vyrátal podľa vtedy účinného znenia zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, aj keď banke ako ekonomicky zdatnej muselo byť jasné, že zákonom požadovaný vzorec je v rozpore s logickým myslením, keď uvádza, že jeden z nákladov (ročný úrok v % vyjadrení, 11,1%) je hodnotou citeľne nižšou, ako uvádza v zmluve hodnotu RPMN.

92. V zmluve ale neudáva hodnoty, podľa ktorých údaj - výška RPMN bol vyrátaný. RPMN podľa údajov v zmluve vyšlo záporné číslo! Výpočtov je možné previesť ešte veľa, ale žiaden neposkytne údaj 5,06 %, ako uvádza žalovaný v zmluve. Vzorec na výpočet RPMN uvedený v zákone je zlý, ale aj podľa „zlého“ vzorca previedol žalovaný „zlý“ výpočet. Postihnutým by nemal byť spotrebiteľ, ale banka, pretože na nej ako dodávateľovi je dať do súvislosti nielen znenie zákona, ktorý porušila, ale aj logický výklad zákona. Tým, že v zmluve neuviedol údaje potrebné k výpočtu RPMN, samotné RPMN, údaj o jeho výpočte a výške umiestnil na druhú stranu, malými písmenami, bol si vedomý, že poskytuje nesprávnu, zavádzajúcu informáciu.

93. Žalovaný sa vo veci vyjadril ďalším podaním doručeným súdu dňa 22.10.2019 (č.l. 328), v ktorom uviedol, čo sa týka uplatnenej výšky zadostučinenia, ako vyplýva zo súdom pripustenej zmeny žaloby, že ide o „kópiu“ nároku, ktorý už žalobkyňa uplatnila titulom bezdôvodného obohatenia z údajnej bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Je neprípustné, aby mohla žalobkyňa pomýšľať na duplicitný prospech vyvodzovaný z tých istých okolností, keďže samostatný žalobný nárok na zadostučinenie nepodložila žiadnymi špecifickými dôvodmi. Znamenalo by to absurdný dôsledok, že by dosiahla zaplatenie toho istého „nároku“ dvakrát, avšak s využitím dvoch úplne diferentných a diametrálne odlišných cieľ sledujúcich právnych inštitútov.

94. V ďalšom svojom podaní doručenom súdu dňa 28.10.2019 (č.l. 335) sa žalovaný vyjadril k tvrdeniu žalobkyne týkajúcejmu sa údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov, ako je tento uvedený v zmluve o splátkovom úvere zo dňa 31.03.2005. Po vykonaní hĺbkovej previerky údajov z obdobia pred viac ako 14 rokmi a zabezpečení dát z informačného systému, ktorý bol aktuálny v čase uzavretia predmetnej zmluvy, žalovaný zistil nasledovné:

95. Aj napriek tomu, že spôsob výpočtu RPMN, ako ho predstavila žalobkyňa v podaní zo dňa 20.03.2019, trpí viacerými nedostatkami [nepresný údaj T - časové obdobie splácania spotrebiteľského úveru, nepresný údaj F - budúca hodnota podľa § 2 písm. c) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, a najmä nezohľadnenie nutnosti percentuálneho vyjadrenia výsledného údaja (lapidárne, 0,06 znamená 6 %)], musí žalovaný po previerke rozhodujúcich skutočností konštatovať, že uzavretá zmluva neobsahuje správny údaj o RPMN. Ako sa ukázalo, bolo to zapríčinené jednorazovým zlyhaním ľudského faktora - individuálnym pochybením zamestnanca banky, ktorý pri spracovaní zmluvnej dokumentácie zadal do systému nesprávny vstupný parameter - výšku mesačnej splátky (4.045,- EUR, namiesto 4.215,- EUR). V dôsledku toho nevyhnutne došlo aj k skresleniu výsledného údaja o RPMN. Vyššie uvedené však nič nemení na ostatných, dosiaľ žalovaným uplatnených prostriedkoch procesnej obrany.

96. Žalobkyňa v podaní zo dňa 25.11.2019 (č.l. 342 spisu) uviedla, že keďže v zmluve je nesporene uvedená RPMN, ktorá nie je pravdivá, skutočná RPMN je vyššia, ako je v zmluve deklarovaná, úver sa teda považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ďalej poukázala, že súdu predložila všetky doklady o vykonaných platbách, poukázala aj na neopodstatnené zrážky, ktorých opodstatnenie žalovaný neozrejmil, napríklad druhý poplatok za poskytnutie úveru v roku 2010, ktorý sa úplne vymyká obsahu zmluvy, rovnako aj účtovanie si bankou za správu úverového účtu v čase, keď tento poplatok bol už vyslovene zákonom o bankách zakázaný.

97. Súd vykonal dňa 04.12.2019 pojednávanie, na ktorom splnomocnená zástupkyňa žalobkyne poukázala na odpoveď z Ministerstva spravodlivosti SR o neprijateľných podmienkach tejto úverovej zmluvy v liste zo dňa 28.10.2016 (č.l. 13).

98. Právny zástupca žalovaného zotrval na argumentácii o tom, že z hľadiska uplynutia subjektívnej premĺčacej doby pre posúdenie tohto nároku je rozhodujúci okamih vedomosti o obsahu zmluvy a o tom, kedy boli uskutočnené jednotlivé plnenia.

99. Zástupkyňa žalobkyne vysvetlila, že potom, ako bol doručený žalobkyni list MS SR zo dňa 28.10.2016, oslovila žalobkyňa občianske združenie, ktoré ju v tomto konaní zastupuje a ktoré následne potom spracovalo žalobu aj na základe svojich vedomostí z tejto činnosti, teda z vyhotovovania obdobných žalôb.

100. Na otázku súdu, kedy sa žalobkyňa dozvedela o vzniku bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť žalovanému titulom úverovej zmluvy, zástupkyňa žalobkyne uviedla, že výpočtom zistila, že RPMN v zmluve je uvedená nesprávne, pričom RPMN je najvyššia vada zmluvy a robí úver bezúročným a bezpoplatkovým, o čom sa žalobkyňa dozvedela v tom období, keď občianske združenie prevzalo jej zastupovanie. Spresnila, že žalobkyňa najprv navštívila ich centrum, to bolo v septembri 2016, kedy sa práve pani Dovalová (štatutárna zástupkyňa Centra správnej pomoci Michalovce prítomná na pojednávaní) dozvedela, že RPMN je uvedená nesprávne a následne práve žalobkyňa vyzvala ministerstvo na vyjadrenie sa k tejto otázke, na čo ministerstvo reagovalo listom zo dňa 28.10.2016, v ktorom období sa už občianske združenie venovalo prípadu pani žalobkyne. Teda v období, kedy žalobkyňa žiadala o vyjadrenie ministerstvo, informovala splnomocnená zástupkyňa žalobkyňu, že zrejme vzniklo žalovanému bezdôvodné obohatenie na úkor žalobkyne.

101. Ďalej uviedla, že vtedy došlo k viacerým udalostiam, obdobnú zmluvu so žalovaným z toho istého roka, ako má žalobkyňa, mala uzatvorenú asi s trojmesačným odstupom aj splnomocnená zástupkyňa žalobkyne a bolo v tej veci vedené súdne konanie. Pani Martinová v tomto úverovom vzťahu bola ručiteľkou. Vtedy prebiehalo konanie, kedy žalovaný v pozícii žalobcu podal žalobu voči žalobkyni, vtedy v pozícii žalovanej. Uplatnil si svoj nárok voči žalobkyni ako voči ručiteľke, teda nebolo to spontánne, že by žalobkyňa prišla náhle do centra občianskeho združenia. Riešili súdny proces splnomocnenej zástupkyne žalobkyne, obdobný, skoro identickej zmluvy z roku 2005 a v roku 2018 bol vyhlásený týmto súdom rozsudok, ktorým bola žaloba žalobcu - spoločnosti Intrum zamietnutá z dôvodu nekalého postupu banky. Bolo to z dôvodu, že banka zosplatnila úver v rozpore so zákonom. Ten spor sa viedol od roku 2014. V priebehu tohto konania prebehli pojednávania a vedomosti z tohto konania použila splnomocnená zástupkyňa žalobkyne k tomu, že žalobkyňa ukončila svoj úverový vzťah, už navýšený aj

o pokuty z roku 2016 a v tom čase požiadali ministerstvo, aby sa k tomuto vyjadrilo. Tvrdí, že žalobkyňa sa dozvedela o existencii bezdôvodného obohatenia práve na základe listu Ministerstva spravodlivosti z 28.10.2016. Tieto veci jej predtým neboli známe.

102. Na námietku právneho zástupcu žalovaného, keďže toto konanie prebiehalo od roku 2014 a žalobkyňa mala mať o dôvode bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru vedomosť od roku 2014, uviedla splnomocnená zástupkyňa žalobkyne, že v roku 2014 bola podaná žaloba a splnomocnená zástupkyňa žalobkyne v pozícii žalovanej žiadala o poskytnutie všetkých výpisov banky, ako bol úver uhrádzaný. Pokračovalo sa v konaní až v roku 2017, kedy postupca Slovenská sporiteľňa tieto doklady súdu predložila. V tomto konaní sa teda 3 roky nekonalo, pokračovalo sa v ňom až po troch rokoch v roku 2017, takže to v roku 2014 nevedeli, vtedy to nemohli vedieť. Bola to postupne získavaná informácia. A potom následne požiadali ministerstvo o poskytnutie informácie, na čo ministerstvo reagovalo listom zo dňa 28.10.2016.

103. Právny zástupcu žalovaného poprel skutkové tvrdenia žalujúcej strany o tom, že žalobkyňa získala vedomosť v rozhodujúcich skutkových okolnostiach z odpovede Ministerstva spravodlivosti SR - teda 28.10.2016.

104. Na otázku súdu, kedy došlo k ukončeniu splácania úveru, úverovej istiny a kedy žalobkyňa začala plniť nad rozsah úverovej istiny, z ktorých platieb teda pozostáva bezdôvodné obohatenie, ktorého sa žalobkyňa v tomto konaní domáha, zástupkyňa žalobkyne uviedla, že úver bol poskytnutý vo výške 9.988,56 € a dňa 31.05.2011 bola uhradená suma 9.988,56 € (uvedené vyplýva aj z tabuľky na č.l. 151 spisu), ale platby pokračovali ďalej až do sumy 19.099,90 €. V tomto konaní sa domáha zaplatenia rozdielu medzi celkovou zaplatenou sumou 19.099,90 a sumou poskytnutého úveru 9.958,18 €, rozdiel predstavuje 9.141,72 €.

105. Poukázala, že zmluva neuvádza splátky rozčlenené na jednotlivé časti - na úroky, istinu atď. Má vedomosť, že to v tom čase nebolo povinné. Teda akú sumu si banka zobrala na úrok, na rôzne poplatky, bolo výsostne jej rozhodnutím. Iba jej a nie na základe dohody so spotrebiteľom.

106. Podľa názoru žalobkyne ide o bezdôvodné obohatenie získané úmyselne a nečinnosťou banky. Lebo žalobkyňa platila a banka brala peniaze. Žalovaný je silným bankovým subjektom pôsobiacim na finančnom na trhu, teda ho neospravedlňuje, že by nevedel, že jeho zmluva, už v cykle rôznych podaní a konaní na súdoch, je v poriadku. Poukázala, že žalobnému návrhu predchádzal návrh mimosúdnej dohody, ktorá mohla spor vyriešiť mimosúdne. Preto žiada aplikovať 10-ročnú premičiaciu dobu.

107. Zástupkyňa žalobkyne v rámci svojej záverečnej reči zotrvala na žalobe a dovtedajších tvrdeniach.

108. Právny zástupca žalovaného v rámci záverečnej reči zotrval na dovtedajšej argumentácii, aj na vnesenej námietke premičania. Mal za to, že žalobný nárok je v celom rozsahu premičaný, tak z hľadiska uplynutia subjektívnej, ako aj objektívnej premičacej doby. Vo vzťahu k subjektívnej premičacej dobe poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít v Českej republike aj v Slovenskej republike - rozhodnutie NS ČR sp. zn. 21Cdo/3433/2008, v Slovenskej republike rozhodnutie sp. zn. 3Cdo/169/2017, z ktorých vyplýva, že pre posúdenie začatia plynutia subjektívnej premičacej doby je rozhodujúca výlučne vedomosť o skutkových okolnostiach a nie o možnej právnej kvalifikácii príslušného žalobného nároku. Ak sa žalobkyňa domáha bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, tak predsa jedinými rozhodujúcimi skutkovými okolnosťami je samotná zmluva, čo bolo jej obsahom, a potom plnenia, ktoré boli na základe tejto zmluvy uskutočnené, o ktorých nevyhnutne žalobkyňa musela mať vedomosť, pretože boli to jej vlastné plnenia. Naopak, úplne irelevantná je okolnosť, kedy sa žalobkyňa dozvedela o inom právnom posúdení príslušných okolností. Čo sa týka objektívnej doby, opakovane zaznelo zo strany žalobkyne, že v tomto prípade by bolo potrebné aplikovať objektívnu premičiaciu dobu v trvaní 10 rokov, ktorá je v zmysle rozhodujúcej právnej úpravy naviazaná na úmysel osoby, ktorá sa bezdôvodne obohacuje. S poukazom na ustálenú judikatúru (rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Cdo/291/2015 a Ústavného súdu SR 3ÚS/448/2017, rozhodnutie NS ČR sp. zn. 28Cdo/4681/2014) za žiadnych okolností nemôže byť záver o aplikácii 10-ročnej premičacej doby vystavaný na akejkoľvek prezumpcii, na akejkoľvek domnienke alebo predpoklade, ale naopak úmysel sa musí stať úplne jednoznačne predmetom tvrdenia a dokazovania. Tzn. na to, aby žalobkyňa sa mohla dovoliavať 10-ročnej premičacej doby, musela by tvrdiť, že existuje konkrétny úmysel žalovaného a tento by sa mal stať predmetom dokazovania a k ničomu takému v tomto spore rozhodne nedošlo. V súvislosti s uplatneným nárokom na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia zdôraznil, že je v rozpore s požiadavkou proporcionality, keď výška uplatneného žalobného nároku nielenže nezodpovedá žiadnej

okolnosti, ktorá by vyšla najavo v tomto konaní, ale je aj v absolútne zásadnom nepomere k výške istiny spotrebiteľského úveru, ktorá nikdy nebola žalobkyňou spochybnovaná. V zásade je to výška, ktorá takmer úplne presne kopíruje výšku úrokov a poplatkov, o ktorých žalobkyňa tvrdí, že by jej mali byť vrátené a teda sa jedná o obyčajný duplicitný nárok nezodpovedajúci hodnote celej tejto záležitosti a už vôbec nezodpovedajúci pravidelnej a ustálenej rozhodujúcej praxi slovenských súdov o tom, aké finančné zadosťučinenie byva spotrebiteľom v takýchto prípadoch priznané.

109. Zákonné ustanovenia:

Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa ustanovenia § 1 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného do 30.06.2006 (v texte aj len ako „zákon č. 258/2001 Z.z.“) tento zákon upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

Podľa ustanovenia § 1 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. zákon sa nevzťahuje na zmluvy

- a) o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu,
- b) o nájme, ktoré nezabezpečujú prevod vlastníckeho práva na nájomcu,
- c) o poskytnutí úveru bez platby úroku a poplatkov, ktoré zabezpečujú splatenie úveru jednou splátkou,
- d) o poskytnutí úveru do hodnoty v Sk zodpovedajúcej 200 EUR a nad hodnotu v Sk zodpovedajúcu 20 000 EUR; ak je na rovnaký účel uzavretých viac zmlúv o spotrebiteľskom úvere, súhrn všetkých zmlúv o spotrebiteľskom úvere sa považuje za jediný spotrebiteľský úver,
- e) na ktorých základe sa vyžaduje, že spotrebiteľ úver splatí v lehote nepresahujúcej tri mesiace alebo maximálne štyrmi splátkami v lehote nepresahujúcej 12 mesiacov,
- f) o sústavnom poskytovaní služieb, za ktoré spotrebiteľ platí počas ich poskytovania v splátkach.

Podľa ustanovenia § 2 písm. d) zákona č. 258/2001 Z.z. na účely tohto zákona sa rozumie ročnou percentuálnou mierou nákladov sadzba, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy tohto zákona z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä

- a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť,
- b) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje,
- c) cenu tovaru alebo poskytnutej služby,

- d) identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom,
- e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- f) meno a adresu spotrebiteľa,
- g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov,
- h) podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov,
- i) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c), ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. zmluva ďalej obsahuje

- a) oprávnenia spotrebiteľa na zníženie nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa § 6,
- b) sankcie za porušenie zmluvy,
- c) podmienky, za ktorých možno použiť zmenu alebo šek,
- d) spôsob zániku záväzku zo zmluvy.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 4 zákona č. 258/2001 Z.z. pri nesplnení podmienok podľa odsekov 2 a 3 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

- a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo
- b) dodaný tovar alebo poskytnutá služba.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 41 Občianskeho zákonníka ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu.

Podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 456 Občianskeho zákonníka predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

Podľa § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. účinného v rozhodnom čase: Výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

110. Súd na základe takto zisteného skutkového a právneho stavu

- konanie zastavil v časti uplatneného nároku na určenie neplatnosti zmluvy o úvere č. 0423328585 zo dňa 31.03.2005,

- žalovaného zaviazal na povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 9.141,72 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9.141,72 € od 20.12.2016 až do zaplatenia,

- vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

111. Súd v konaní postupoval v zmysle ust. § 191 CSP, podľa ktorého súd dôkazy hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Rozhodnutie bolo vydané v súlade s ust. § 215 CSP na základe zisteného skutkového stavu procesným postupom stanoveným CSP.

112. K prvému odseku výroku rozsudku súd uvádza:

113. Podľa ust. § 145 ods. 1 Civilného sporového poriadku ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví. Podľa ust. § 145 ods. 2 CSP ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzátí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

114. Vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby v podaní žalobkyne zo dňa 04.02.2018, doručenom súdu dňa 09.02.2018 (ako súd toto podanie vyhodnotil podľa jeho obsahu s poukazom na rozsudoch návrh uvedený v tomto podaní), súd rozhodol najskôr o tomto procesnom návrhu a pri aplikácii citovaných zákonných ustanovení rozhodol tak, ako je uvedené v prvom odseku výroku rozsudku.

115. K druhému odseku výroku rozsudku súd uvádza:

116. Súd mal z vykonaného dokazovania preukázať, že medzi žalovaným ako veriteľom na jednej strane a žalobkyňou ako dlžníkom na strane druhej vznikol záväzkovo-právny vzťah založený Zmluvou o splátkovom úvere č. 0423328585 uzatvorenou dňa 31.03.2005 v zmysle cit. ust. § 497 Obchodného zákonníka.

117. Predovšetkým bolo v konaní sporné,

- či žalobkyňa má byť v záväzkovo-právnom vzťahu založenom Zmluvou o splátkovom úvere č. 0423328585 uzatvorenou dňa 31.03.2005 považovaná za spotrebiteľa alebo za podnikateľa,

- a pokiaľ má byť žalovanej priznaný status spotrebiteľa, či sa má zmluva posudzovať podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch vzhľadom na údaj v žiadosti žalobkyne zo dňa 30.03.2005 o poskytnutie úveru, v ktorej žalobkyňa vyznačila v kolónke č. 4. s názvom „Údaje o žiadanom úvere“, že účelom použitia úveru je rekonštrukcia domu, pričom ale zároveň jednou z možností predtlačných na formulári bol ako druh úveru uvedený aj „hypotekárny úver“, ktorý ako druh úveru v žiadosti o poskytnutie úveru vyznačený nebol.

118. Na základe predložených listinných dôkazov súd dospel k záveru, že záväzkový vzťah, ktorý vznikol medzi žalobcom a žalovaným na základe Zmluvy o splátkovom úvere č. 0423328585 uzatvorenej dňa 31.03.2005, je vzťahom občianskoprávnym, na ktorý je potrebné aplikovať predpisy občianskeho práva, keďže ide o spotrebiteľskú zmluvu uzatvorenú medzi veriteľom ako osobou, ktorá pri uzatváraní zmluvy konala v rámci predmetu svojej „obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti“ a spotrebiteľom - fyzickou osobou, ktorá pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Skutočnosť, že žalobkyňa v čase, kedy bola Zmluva o splátkovom úvere č. 0423328585 dňa 31.03.2005 uzatvorená, pôsobila ako podnikateľka, neznamena automaticky, že aj pri uzatváraní zmluvy musela konať v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, už aj s poukazom na identifikačné údaje konajúcich osôb - dlžníkov, ktoré boli v zmluve označené rodnými číslami a číslami občianskych preukazov, a nie identifikačnými číslami podnikateľského subjektu (IČO). Súd má za to, že žalobkyňa dostatočne presvedčivo odôvodnila, že zmluvu neuzatvárala ako podnikateľka, keďže druhým dlžníkom bol jej manžel a finančné prostriedky z úveru boli použité výhradne na bežný chod rodiny, teda za účelom uspokojovania vlastnej súkromnej

potreby a žiadne spojenie medzi zmluvou a obchodnou, alebo inou podnikateľskou činnosťou žalobkyne alebo jej manžela zistené nebolo.

119. Súd mal zároveň preukázané z listu ombudsmanky Slovenskej sporiteľne a.s. zo dňa 20.12.2016 (č.l. 206), že aj ombudsmanka sa vyjadrovala po posúdení Zmluvy o splátkovom úvere č. 0423328585 uzatvorenej dňa 31.03.2005 k predmetnému záväzkovo-právnomu vzťahu ako ku vzťahu spotrebiteľskému. V liste ombudsmanka poukázala, že žalobkyňa nemá nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, lebo zmluva obsahuje správne vypočítanú výšku RPMN podľa vzorca uvedeného v prílohe k zákonu o spotrebiteľských úveroch. Teda ani ombudsmanka netvrdila, že si žalobkyňa uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nedôvodne preto, lebo uzatvárala zmluvu ako podnikateľka, ale preto, lebo v zmluve uzatvorenej podľa zákona o spotrebiteľských úveroch bola RPMN údajne uvedená v správnej výške. Z obsahu listu ombudsmanky žalovaného je tak zrejmé, že dlžníci z predmetnej úverovej zmluvy (žalobkyňa a jej manžel) boli považovaní žalovaným za spotrebiteľov.

120. Súd preto nevyhodnotil zmluvu ako zmluvu uzatvorenú zo strany dlžníkov ako podnikateľov, a to ani v súvislosti s tvrdeniami žalobkyne uvedenými v jej podaní doručenom súdu dňa 21.08.2017 a dňa 22.08.2017, v ktorom podaní žalobkyňa uvádzala tvrdenia na odôvodnenie jej nároku na finančné zadosťučinenie, v ktorom podaní opisovala svoje problémy vzniknuté pri podnikateľskej činnosti, ktorými tvrdeniami sa súd bude zaoberať až v konaní o finančné zadosťučinenie, v ktorej časti bola žaloba ako predčasne podaná zamietnutá.

121. Nebolo teda preukázané, že by dlžníci zo zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 31.03.2005 nevystupovali v postavení spotrebiteľov, že úver nebol použitý na účel, ktorý by ho vylučoval z rámca ochrany priznanej spotrebiteľom a že by dlžníci z úverovej zmluvy uzavreli zmluvu na účel obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

122. Súd má tak za to, že je nepochybné, že uzavretá zmluva je zmluvou spotrebiteľskou a vzhľadom na výšku úveru, jeho účel a splatnosť je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z..

123. Ďalej bolo sporné, či sa má zmluva posudzovať podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch vzhľadom na údaj v žiadosti žalobkyne zo dňa 30.03.2005 o poskytnutie úveru, v ktorej žalobkyňa vyznačila v kolónke č. 4. s názvom „Údaje o žiadanom úvere“, že účelom použitia úveru je rekonštrukcia domu, s poukazom na negatívne vymedzenie v ust. § 1 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy, na ktoré zmluvy sa tento zákon nevzťahuje, pričom podľa písm. a) cit. zák. ustanovenia sa zákon nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu,

124. Súd mal zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 0423328585 uzatvorenej dňa 31.03.2005 medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako veriteľom a dlžníkmi E. P. a T. P. preukázané, že v článku I. zmluvy bolo uvedené v časti: Druh úveru: bez účelu, teda jednalo sa o úver bezúčelový, na čo aj žalobkyňa v podaní doručenom súdu dňa 20.12.2018 poukazovala, teda že predmetom zmluvy bol úver bezúčelový a vysvetlila, že pôvodne žiadali o úver na rekonštrukciu domu, ale žalovaný im nevyšiel v ústrety a úver na rekonštrukciu domu - hypotéku riešil syn žalobkyne v inej banke s nižším úrokom a úver, ktorý bol poskytnutý titulom Zmluvy o splátkovom úvere č. 0423328585, použili na zariadenie kuchyne spotrebnými predmetmi, elektrospotrebičmi, zariadením interiéru domu (svietidlá, koberce, sedačka). Úver bankou určený ako bezúčelový teda využili v súlade s týmto vymedzením - bezúčelovo, v danom prípade na zakúpenie zariadenia rodinného domu a na bežné výdavky rodiny, ale predložiť bločky z rokov 2005 a 2006 nie je v silách žalobkyne.

125. Súd akceptoval tvrdenie žalobkyne, že finančné prostriedky nadobudnuté na základe úverovej zmluvy boli použité na zakúpenie vybavenia domácnosti, pričom nie je možné od žalobkyne požadovať, aby od roku 2005 resp. 2006 opatrovala a následne predložila pokladničné doklady preukazujúce vynaloženie finančných prostriedkov na tento účel (konkretizovaný aj v podaní žalobkyne doručenom súdu dňa 20.12.2018).

126. S poukazom na vymedzenie druhu úveru ako úveru bezúčelového v článku I. zmluvy, ako i vzhľadom na doplňujúce objasňujúce vyjadrenie žalobkyne, konkretizujúce, na aký účel použili dlžníci finančné prostriedky úveru, súd dospel k záveru, že bolo spoľahlivo preukázané, že úver nebol poskytnutý na účel vymedzený v § 1 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z., ktorá skutočnosť by predmetnú zmluvu vylučovala z pôsobnosti zákona č. 258/2001 Z.z., pričom k tomuto záveru súd dospel predovšetkým na základe výslovného vyznačenia druhu úveru v zmluve ako bezúčelového, ako aj s poukazom na to, že na Žiadosti žalobkyne zo dňa 30.03.2005 o poskytnutie úveru bola ako jedna z možností na označenie druhu úveru, predtlačенých na formulári, uvedený aj „hypotekárny úver“, ktorý ako druh úveru v žiadosti o poskytnutie úveru ale vyznačený nebol, ktorý hypotekárny úver na rekonštrukciu domu bol nakoniec poskytnutý synovi žalobkyne inou bankou. Z uvedeného dôvodu súd subsumoval predmetný záväzkovo-právny vzťah pod zákonné ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z..

127. V prejednávacom prípade sa jedná o spor s ochranou slabšej strany sporu, ktorý typ sporu je upravený v ust. § 290 a nasl. CSP. Ustanovenie § 300 CSP (podľa ktorého sa na konanie v prípade spotrebiteľského sporu použijú primerane všeobecné ustanovenia o konaní, ak nie je ustanovené inak), má charakter špeciality k všeobecným ustanoveniam o sporovom konaní. Preto, keďže sa jedná o spor s ochranou slabšej strany sporu, súd musí všeobecné ustanovenia o konaní aplikovať primerane, so zreteľom na charakter spotrebiteľského sporu a vo svetle zvýšenej protektívnej ingerencie súdu v týchto druhoch sporov.

128. V konaní bolo sporné, či boli splnené predpoklady preto, aby bol úver, poskytnutý na základe Zmluvy o splátkovom úvere č. 0423328585 uzatvorenej dňa 31.03.2005 medzi žalovaným ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníkom, považovaný za bezúročný a bezpoplatkový.

129. Po vykonanom dokazovaní bolo preukázané, že v zmluve absentuje správny údaj o RPMN, keďže v zmluve sa uvádza zjavne nesprávna hodnota RPMN 5,06 %. Správnym údajom o RPMN je zrejme 13,24 %, ku ktorému výpočtu dospela ako žalobkyňa (uviedla tento údaj aj jeho výpočet v priebehu konania viackrát), tak aj súd. Žalovaný správnosť tejto hodnoty RPMN síce namietal, ale iný údaj o RPMN, ani jeho výpočet nepredložil, napriek tomu, že súd mu túto povinnosť na pojednávaní uložil.

130. Žalovaný v tej súvislosti poukazyval na nesprávnosť vzorca na výpočet RPMN uvedený v prílohe zákona č. 258/2001 Z.z., podľa ktorého následne vykonal žalovaný nesprávny výpočet RPMN bez svojho zavinenia.

131. Podľa dôvodovej správy k zákonu č. 264/2006 Z. z., účinného od 01.07.2006, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov a o zmene zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa: „Návrh zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, reaguje na nesúlad (nepresnosti) pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov, nakoľko ide o chybný vzorec pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Prax ukázala, že vypočítaná miera nákladov na základe v súčasnosti používaného vzorca v porovnaní so skutočnou mierou je podhodnotená, dochádza k skresleniu poskytovaných údajov, nakoľko reálne náklady spotrebiteľa sú podstatne vyššie. Tým v konečnom dôsledku dochádza k nenaplneniu cieľa zákona - zvýšiť ochranu a informovanosť spotrebiteľa pri čerpaní spotrebiteľského úveru.“

132. Súd mal tak preukázané, že skutočne vzorec na výpočet RPMN bol v zákone č. 258/2001 Z.z. účinnom do 30.06.2006, teda v čase uzatvorenia Zmluvy o splátkovom úvere č. 0423328585 dňa 31.03.2005, uvedený nesprávne. Zároveň mal však súd preukázané, že aj na základe takéhoto nesprávneho vzorca vykonal žalovaný výpočet RPMN v rozpore so vzorcom uvedeným v prílohe zákona, čo žalovaný následne priznal v podaní doručenom súdu dňa 28.10.2019, v ktorom uviedol, že k tomu došlo z dôvodu chybného zadania nesprávnych vstupných parametrov pri výpočte RPMN zamestnancom banky. Žalovaný tak nepreukázal, že vykonal správne výpočet RPMN aj podľa nesprávneho vzorca pre výpočet RPMN.

133. Pokiaľ zákonodarca urobil celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, povinnou súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, bolo jeho úmyslom a cieľom, aby sa predmetný údaj v zmluve tohto

zmluvného typu uvádzal, a to v jeho správnej výške, ktorá by spotrebiteľovi dávala pravdivý, reálny obraz o hodnote nákladov, aby spotrebiteľ na základe takéhoto údaja mohol usúdiť a porovnať úverový produkt s produktmi iných bánk, resp. nebankových spoločností a prijať rozhodnutie o výhodnosti či nevýhodnosti ponúkaného úveru.

134. Podmienkou pre platnosť zmluvy v časti údaja o RPMN je teda uvedenie správneho údaja o RPMN. Pokiaľ sa zmluva svojím obsahom prieči právnomu predpisu, nastupuje objektívna skutočnosť, ktorou je neplatnosť zmluvy, teda taká zmluva nemá právne následky zamýšľané jej účastníkmi bez ohľadu na to, ktorý z účastníkov neplatnosť spôsobil a či niektorý z účastníkov uzavrel zmluvu v dobrej viere. Údaj o RPMN v danom prípade nebol v zmluve vyjadrený správne, preto je právny úkon Zmluvy o splátkovom úvere č. 0423328585 uzatvorenej dňa 31.03.2005 v časti obsahujúcej údaj o RPMN postihnutý absolútnou neplatnosťou

- podľa § 39 OZ (podľa ktorého neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom)

- a § 41 OZ (podľa ktorého ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevplyva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu)

- v spojitosti s § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. (podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov).

135. Keďže je zmluva v časti údaja o RPMN právnym úkonom absolútne neplatným a na zmluvu sa preto nahliada, že RPMN v zmluve absentuje, táto skutočnosť zakladá podľa ust. § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy dôvod pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

136. Súd vzhľadom na tento záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy, s poukazom na zásadu procesnej ekonomie, nevyhodnocuje ďalšie tvrdenia žalobkyne týkajúce sa nedostatkov tohto zmluvného vzťahu, napr. o nesprávnom postupe žalovaného pri účtovaní poplatkov a svojvoľných zmenách žalovaným úrokovej sadzby počas trvania úverovej zmluvy.

137. Z dôvodu, že úver je postihnutý sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti, má veriteľ z danej úverovej zmluvy právo len na istinu poskytnutého úveru vo výške 9.958,17 €. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa titulom úverovej zmluvy uhradila sumu 19.099,89 €, pričom rozdiel medzi sumou splatenou a sumou úverovej istiny predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného vo výške 9.141,72 €.

138. Žalobkyňa má preto na základe takto zisteného skutkového a právneho stavu nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania sa súd touto zaoberal a skúmal, či sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčalo.

139. V konaní bolo sporné, či došlo k premlčaniu práva žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia, kedy začala plynúť subjektívna a kedy objektívna premlčacia doba a tiež, či je dôvod pre aplikáciu 10-ročnej premlčacej doby, ako to žalobkyňa navrhla.

140. Premlčanie je inštitút hmotného práva a jeho podstata spočíva v kvalifikovanom uplynutí času, v ktorom zo strany oprávneného zo záväzkovo-právneho vzťahu nedošlo k vykonaniu jeho subjektívneho práva. V dôsledku tohto márneho uplynutia času vzniká povinnému zo záväzkovo-právneho vzťahu právo vzniesť na súde námietku premlčania a tým odmietnuť plnenie veriteľovi. Občiansky zákonník rozlišuje všeobecnú premlčaciu dobu a osobitné premlčacie doby. Všeobecná 3 - ročná premlčacia doba má subsidiárny charakter a použije sa tam, kde pre konkrétne právo nie je Občianskym zákonníkom alebo iným predpisom ustanovená osobitná premlčacia doba.

141. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia je právom majetkovým, ktoré v súlade s § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka podlieha premlčaniu. Pri práve na vydanie bezdôvodného obohatenia Občiansky zákonník upravuje subjektívnu 2-ročnú a objektívnu 3-ročnú premlčaciu dobu a v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia objektívnu 10-ročnú premlčaciu dobu.

142. Subjektívna dvojročná premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Obidve podmienky musia byť splnené kumulatívne.

143. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia sa teda viaže na vedomosť o tom, kedy sa žalobkyňa dozvedela o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto zaň zodpovedá. To, kedy sa oprávnený dozvie, že tento nárok vyplývajúci zo skutkových okolností je možné kvalifikovať ako nárok vyplývajúci z bezdôvodného obohatenia, nie je pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby rozhodujúce. Ustanovenie § 107 ods. 1 OZ nemá teda pod subjektívnou vedomosťou oprávneného na mysli znalosť právnej kvalifikácie, ale iba znalosť skutkových okolností týkajúcich sa bezdôvodného obohatenia.

144. Pre začatie plynutia objektívnej premlčacej doby, ktorá je určená nezávisle na subjektívnych dôvodoch dotknutých osôb, je rozhodujúci okamih, kedy k vzniku bezdôvodného obohatenia došlo.

145. Ak sa povinný subjekt premlčania dovoľá, nemožno oprávnenému právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia priznať, ak márne uplynula aspoň jedna z uvedených lehôt. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa tak premlčí uplynutím subjektívnej premlčacej doby, najneskôr však uplynutím objektívnej premlčacej doby.

146. V konaní bolo sporné, kedy sa žalobkyňa dozvedela o vzniku bezdôvodného obohatenia.

147. Žalobkyňa tvrdila, že sa dozvedela o tom, že vôbec nejaké bezdôvodné obohatenie vzniklo, až po doručení listu Odboru ochrany spotrebiteľa Ministerstva spravodlivosti zo dňa 28.10.2016, z ktorého sa žalobkyňa dozvedela, že časť plnenia finančných prostriedkov, ktoré banke poskytla, je bezdôvodným obohatením.

148. Žalovaný zotrval na argumentácii, že pre posúdenie uplynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci okamih vedomosti žalobkyne o obsahu zmluvy a o tom, kedy boli uskutočnené jednotlivé plnenia. Súd má za to, že takáto argumentácia je v prípade záväzkovo-právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou neakceptovateľná. Žalovaný ako dodávateľ, t.j. silnejší účastník v spotrebiteľskom zmluvnom vzťahu mal s náležitou odbornou starostlivosťou vyhotoviť zmluvu spĺňajúcu všetky zákonné požiadavky na právny úkon, nielen všeobecné, stanovené ustanoveniami Občianskeho zákonníka a Obchodného zákonníka, ale aj špeciálne, stanovené v právnej norme osobitne upravujúcej podmienky pre poskytovanie spotrebiteľských úverov, t.j. v zákone č. 258/2001 Z.z.. Po novelizácii cit. zákona zákonom č. 264/2006 Z.z. s účinnosťou od 01.07.2006 bolo povinnosťou žalovaného skontrolovať správnosť RPMN v zmluvách uzatvorených podľa zákona č. 258/2001 Z.z. účinného do 30.06.2006. Podľa zmienenej argumentácie žalovaného by to tak mal byť práve žalovaný, ktorý uzatvorením zmluvy nadobudol vedomosť o tom, že sa začína bezdôvodne obohacovať na úkor žalobkyne - spotrebiteľa, ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu.

149. Teda pokiaľ žalovaný paradoxne v súvislosti s posudzovaním premlčania tvrdil, že rozhodujúcimi skutkovými okolnosťami je uzavretie zmluvy dňa 31.03.2005 s určitými náležitosťami a následné plnenie žalobkyňou z tejto zmluvy, súd má za to, že okolnosť uzatvorenia zmluvy s údajmi, ktoré do zmluvy zakomponoval veriteľ - banka, je práve zásadnou skutočnosťou pre účely posúdenia splnenia podmienok pre aplikáciu 10-ročnej premlčacej doby, pre vyhodnotenie konania banky, ktorá v rozpore so základnou odbornou starostlivosťou neuviedla do zmluvy správnu hodnotu RPMN, ale túto uviedla v zavádzajúcej nesprávnej nižšej výške a následne tento údaj neopravila ani po novelizácii zákona č. 258/2001 Z.z. zákonom č. 264/2006 Z.z., vykonanej z dôvodu chybného vzorca pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, ktorá novelizácia a jej dôvod museli byť žalovanému ako banke dobre známe.

150. K okolnostiam začatia plynutia 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby súd uvádza, že žalobkyni nemohlo byť ku dňu uzatvorenia zmluvy známe, že sa žalovaný na jej úkor na základe uzatvorenej zmluvy bude bezdôvodne obohacovať, lebo vychádzajúc z takejto argumentácie žalovaného mala byť táto skutočnosť známa predovšetkým banke, ako profesionálovi s povinnosťou odbornej starostlivosti.

151. Zo skutkových tvrdení žalobkyne, že od roku 2014 bolo vedené na súde konanie (spisová značka tohto konania nebola tvrdená), v ktorom bola splnomocnená zástupkyňa žalobkyne v procesnej pozícii

žalovanej a v ktorom konaní sa vykonávalo dokazovanie na návrh splnomocnenej zástupkyne žalobkyne predložením všetkých výpisov banky, ako bol úver uhrádzaný, pričom v konaní sa pokračovalo až v roku 2017, kedy postupca Slovenská sporiteľňa tieto doklady súdu predložil a v čase začatia konania v roku 2014 nepoznali zásadné právne aspekty tejto spotrebiteľskej veci, že k informáciám o súdnej praxi v spotrebiteľských veciach a o právach spotrebiteľov sa dostávali postupným získavaním informácií a až potom požiadali Ministerstvo spravodlivosti SR o poskytnutie informácie, na čo ministerstvo reagovalo listom zo dňa 28.10.2016, kedy sa s definitívnou platnosťou dozvedeli o tom, aké práva vyplývajú žalobkyňi ako spotrebiteľovi zo záväzkovo-právneho vzťahu založeného zmluvou, mal súd preukázané, že žalobkyňa mohla nadobudnúť subjektívnu vedomosť o tom, že banka sa na jej úkor bezdôvodne obohacovala a subjektívnu vedomosť o všetkých významných skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia, až z listu ministerstva zo dňa 28.10.2016, pričom žalovaný nepreukázal, že sa tak dozvedela, resp. mohla dozvedieť aj skôr, a to ani pri vynaložení náležitej starostlivosti o svoje záležitosti.

152. Keďže žalobkyňa podala žalobu na súd dňa 09.01.2017, bolo to počas plynutia 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby, dvojnásobná premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia preto do podania žaloby na súd uplynúť nemohla a právo žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia sa preto nepremiľčalo.

153. Súd na návrh žalobkyne aplikoval 10-ročnú premlčaciu dobu, pričom sa stotožnil s tvrdením žalobkyne, že absencia podstatnej náležitosti zmluvy - údaj o RPMN v správnej výške predstavuje neposkytnutie základnej odbornej starostlivosti žalovaným. Preto takéto konanie nie je možné vyhodnotiť inak, ako úmyselné, zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia, a teda minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Je povinnosťou žalovaného poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť možno vidieť aj zo skutočnosti, že ani po novelizácii zákona č. 258/2001 Z.z. zákonom č. 264/2006 Z.z. nedošlo zo strany žalovaného ku kontrole správnosti údajov o RPMN v Zmluve o splátkovom úvere č. 0423328585 uzatvorenej dňa 31.03.2005. Žalovanému muselo byť známe, z akého dôvodu došlo k novelizácii zákona č. 258/2001 Z.z. zákonom č. 264/2006 Z.z. účinným od 01.07.2006. Pokiaľ by žalovaný takúto kontrolu vykonal, zároveň by musel zistiť, že RPMN bola vypočítaná nesprávne už pri uzatvorení zmluvy, aj podľa nesprávneho vzorca uvedeného v prílohe zákona č. 258/2001 Z.z..

154. Súd sa stotožňuje s tvrdením žalobkyne, že uvedenie nesprávnej výšky RPMN v spotrebiteľskej zmluve je potrebné považovať za zavádzanie a klamanie spotrebiteľa, pričom RPMN uvedená v zmluve 5,06 % je výrazne nižšia, ako RPMN v správnej výške 13,24 %, čo vlastne predstavuje RPMN takmer 2,5 násobne vyššiu, ako je uvedená v zmluve.

155. Je nepochybné, že žalobkyňa nebola pred uzavretím zmluvy o RPMN správne informovaná o skutočnej výške RPMN. Nesprávne uvedenie údajov o RPMN predstavuje hrubý zásah do práv spotrebiteľa, pretože účelom uvádzania údajov o RPMN je umožniť spotrebiteľovi zistiť a porovnať výhodnosť jednotlivých produktov poskytovaných na finančnom trhu. Údaj o RPMN je teda pre spotrebiteľa rozhodujúcim ukazovateľom pri výbere z viacerých alternatív úverov. Porovnaním RPMN pri rôznych spotrebiteľských úveroch ľahšie spotrebiteľ určí, ktorý úver je pre neho výhodnejší, pričom platí pravidlo - čím nižšia RPMN, tým lacnejší úver. Uvedením nesprávnej výšky RPMN, v tomto prípade takmer 2,5 násobne nižšej v porovnaní so správnou hodnotou, sa spotrebiteľ mylne domnieval, že mu bol poskytnutý úver oproti iným úverom lacnejší a preto pre neho výhodnejší, čo však v konečnom dôsledku nezodpovedalo skutočnosti.

156. Uvedené sa nedá hodnotiť inak, ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Aj keby súd pripustil, že žalovaný nechcel dojsť k zmluve so žalobcom v snahe získať prospech, ťažko možno uveriť, že žalovaný nevedel, čo môže takýmto konaním, ako pri uzatvorení zmluvy, tak aj po vstupe do účinnosti zákona č. 264/2006 Z.z., spôsobiť a pre prípad, že sa tak stane, že s tým nebol uzročený. Spoločnosť, ktorá poskytuje úvery, tým skôr banka, musí postupovať aj s povinnosťou riadneho hospodára a sledovať zmeny právnej úpravy.

157. Žalovaný sa začal bezdôvodne obohacovať na úkor žalobkyne v priebehu roka 2011, kedy žalovaná dosplácala istinu úveru a žaloba bola doručená na súd dňa 09.01.2017, teda je zrejmé, že ani k uplynutiu

10-ročnej objektívnej premlčacej doby doposiaľ nemohlo dôjsť. Súd sa pre účely posúdenia plynutia 10-ročnej premlčacej doby nadbytočne nezaoberal správnosťou tvrdenia žalobkyne, že dňa 31.05.2011 došlo k splateniu úverovej istiny, keďže tento časový údaj je pre posúdenie splnenia predpokladov pre premlčanie vzhľadom na plynutie lehôt bezvýznamným.

158. K ukončeniu splácania úverovej istiny došlo v roku 2011, do konca ktorého roka bol úver splatený do výšky sumy 12.150,50 €, ale splácanie úveru pokračovalo ďalej až do sumy 19.099,89 €. V tomto konaní sa žalobkyňa domáha zaplata rozdielu medzi celkovou zaplatenou sumou 19.099,89 € a sumou poskytnutého úveru 9.958,17 €, rozdiel predstavuje 9.141,72 €, ktorou sumou sa žalovaný bezdôvodne obohatil.

159. Plnenie bez právneho dôvodu je jednou zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia založené na tom, že právny dôvod od samého začiatku neexistoval, resp. dodatočne odpadol. O obohatení možno hovoriť vtedy, ak dosiahol takýmto plnením majetkovú hodnotu ten, komu bolo plnené, takže v jeho majetku došlo buď ku zvýšeniu aktív alebo ku zníženiu pasív, prípadne sa jeho majetkový stav nezmenšil, hoci by sa tak za bežných okolností stalo.

160. Právny zástupca žalovaného namietal, že si žalobkyňa nesplnila svoju povinnosť tvrdenia a nešpecifikovala každý jednotlivý dlh z bezdôvodného obohatenia. Súd má za to, že by to bolo aj nadbytočné, lebo dlžná úverová istina bola splatená v roku 2011 (žalobkyňa uvádzala konkrétne dátum 31.05.2011). Žalobkyňa produkovala dostatočné skutkové tvrdenia, a to o výške sumy, ktorá jej bola bankou poskytnutá ako úver 9.958,17 €, o výške sumy, ktorú banke titulom úverovej zmluvy uhradila 19.099,89 € a sumy, ktorej zaplata sa voči žalovanému titulom vydania bezdôvodného obohatenia domáha, vo výške 9.141,72 €, pričom špecifikáciu týchto súm uviedla v prehľadnej tabuľke (č.l. 151), ktorú vypracovala podľa jednotlivých položiek uvedených vo výpisoch z účtu za obdobie rokov 2005 - 2016 (č.l. 152 - 157).

161. Zo súčtu úhrad vo výpisoch z účtu za roky 2005 - 2011 vypracovaných žalovaným, o ktorých žalovaný výslovne uviedol, že tieto nespochybňuje, vyplýva, že v tomto období bola celkom splatená suma 12.150,50 € a v období rokov 2005 - 2010 suma 9.238,56 €. Z uvedeného je zrejmé, že v priebehu roka 2011 bola istina úveru 9.958,17 € celkom splatená.

162. Súd mal tak preukázané, že žalobkyňa uhradila úverovú istinu v roku 2011. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že sa tak stalo práve ku dňu 31.05.2011, súd uvedené tvrdenie preukázané nemal, podstatná však pre vyhodnotenie dôvodnosti uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia táto skutočnosť nie je, významné je, že v roku 2011, ako vyplýva zo sumárov platieb uhradených titulom úverovej zmluvy, uvedených vo výpisoch z účtov za obdobie rokov 2005 - 2011, ku koncu roka 2011 už mala žalobkyňa úverovú istinu splatenú, keďže

- v období rokov 2005 - 2008 bola celkom uhradená suma 195.025,60 Sk, t.j. 6.473,664 €, z toho

- v roku 2005 suma 43.935,- Sk,
- v roku 2006 suma 50.580,- Sk,
- v roku 2007 suma 53.094,90 Sk,
- a v roku 2008 suma 47.415,70 Sk,

ďalej boli uhradené:

- v roku 2009 suma 1.204,02 €,
- v roku 2010 suma 1.660,88 €,
- v roku 2011 suma 2.811,94 €,
- v roku 2012 suma 2.054,02 €,
- v roku 2013 suma 1.879,47 €,
- v roku 2014 suma 1.526,- €,
- v roku 2015 suma 408,- €
- a v roku 2016 suma 1.081,90 €.

Sumár uvedených súm predstavuje 19.099,89 €.

163. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že prehľad uskutočnených plnení predložený žalobkyňou nie je možné považovať za postačujúci, pretože z neho nie možné preveriť, či skutočne išlo o platby na poskytnutý úver, či nešlo o platby zodpovednostného charakteru, napr. z dôvodu omeškania žalobkyne, ako aj

či vôbec išlo o plnenie samotnej žalobkyne, súd mal z vykonaného dokazovania tvrdením žalobkyne, ktoré tvrdenie žalovaný nepoprel, preukázané, že žalobkyňa uhradza sankcie až v rokoch 2014, 2015 a 2016. Žalovaný ale po vykonaní splátok žalobkyňou v roku 2011, kedy žalobkyňa v celom rozsahu splatila istinu úveru, nemal nárok na zaplataenie titulom úverovej zmluvy žiadnych ďalších úhrad a už vôbec nie na zaplataenie sankcií titulom omeškania žalobkyne s úhradami, na ktoré už žalovaný nárok nemal vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

164. Pokiaľ teda žalovaný namietal, že uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je nedostatočne odôvodnený, pretože musí byť špecifikovaná každá platba, vrátenia ktorej sa žalobkyňa domáha, súd uvádza, že takáto požiadavka zo strany žalovaného ako banky je neopodstatnená (dôvody súd uvádza vyššie) a tiež neadekvátna vzhľadom na obsah zmluvy a neposkytnutie dostatočných informácií žalobkyňi bankou o podstatných parametroch úveru. Žalobkyňi totiž pri uzatvorení zmluvy vôbec nebola poskytnutá informácia, z akých položiek pozostáva splátka, teda v akej výške sú jej jednotlivé súčasti, t.j. akú sumu predstavuje v každej jednotlivej splátke istina, úrok z úveru a poplatky. Okrem toho, ako už súd uviedol, vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru mal žalovaný nárok len na istinu úveru, ktorá bola dosplácaná v celej výške v roku 2011 a žiadne ďalšie plnenie uhradené žalobkyňou po splatení istiny úveru nebol žalovaný oprávnený prijať

165. Žalovaný poskytol žalobkyňi spotrebiteľský úver vo výške 9.958,17 €, pričom žalobkyňa celkovo na predmetný úver zaplatila sumu 19.099,89 €. Keďže sa spotrebiteľský úver považuje v súlade s ust. § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov a žalobkyňa mala zaplatiť iba istinu úveru, je žalobou uplatnený nárok na plnenie 9.141,72 €, ktoré žalovaný od žalobkyne vyžadoval a nakoniec aj prijal, plnením bez právneho dôvodu, na vydanie ktorého súd žalovaného zaviazal.

166. Žalobkyňa si uplatnila aj nárok na úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 9 141,72 eur od 20.12.2016 až do zaplataenia, teda odo dňa vyhotovenia listu ombudsmanky Slovenskej sporiteľne a.s. zo dňa 20.12.2016, ktorým, v reakcii na návrh učinенý žalobkyňou v decembri roku 2016 na mimosúdnu dohodu o vydanie bezdôvodného obohatenia, bol zo strany žalovaného popretý nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti Zmluvy o splátkovom úvere č. 0423328585 uzatvorenej dňa 31.03.2005. Súd mal preukázané, že žalovaný sa na základe návrhu žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia, za ktorým účelom vyzvala žalobkyňa v mesiaci decembri 2016 žalovaného na mimosúdnu dohodu, dostal najneskôr odo dňa 20.12.2016, kedy sa vyjadril k uplatnenému nároku, do omeškania s vydaním predmetného bezdôvodného obohatenia. Súd preto priznal žalobkyňi úrok z omeškania od požadovaného dátumu.

167. Keďže úrok z omeškania patrí žalobkyňi v zmysle § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. vo výške o päť percentuálnych bodov vyššej, ako bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania, a v prvý deň omeškania bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 0,00 %, patrí preto žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne. Súd preto priznal žalobkyňi úrok z omeškania zo žalovanej sumy vo výške 5 % ročne od 20.12.2016 do zaplataenia a zároveň žalobu zamietol v časti uplatneného nároku na úrok z omeškania vo výške 0,05 % zo žalovanej sumy, v ktorej časti si žalobkyňa uplatnila nárok na úrok z omeškania nad rámec zákonného limitu.

168. Pokiaľ ďalej žalovaný namietal, že nie je zrejmé, kto vlastne úver splácal, keďže žalobkyňa nebola jedinou dlžníčkou zo zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 31.03.2005, pričom existencia bezpodielového spoluvlastníctva manželov (BSM) je bez akejkoľvek relevancie, nakoľko pohľadávky nie sú predmetom spoločného majetku a z tvrdení žalobkyne tiež vyplýva, že jej so splácaním úveru pomáhali dve deti a ručiteľ, súd má za to, že sa jedná o irelevantné tvrdenia, keďže je vecou žalobkyne, ako si zariadila plnenie svojich povinností voči banke, jedná sa výlučne o vzťah medzi žalobkyňou a tretími osobami a banka nie oprávnená tieto okolnosti skúmať.

169. Čo sa týka existencie spoločného záväzku žalobkyne a jej manžela vyplývajúceho z predmetnej úverovej zmluvy, súd uvádza, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že Zmluva o splátkovom úvere č. 0423328585 bola dňa 31.03.2005 uzatvorená medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako veriteľom a manželmi E. P. a T. P. ako dlžníkmi. Peniaze, získané zmluvou o úvere uzatvorenou oboma manželmi počas trvania ich bezpodielového spoluvlastníctva, predstavujú majetok, ktorý tvorí bezpodielové spoluvlastníctvo manželov a dlh z takého úveru predstavuje spoločný záväzok manželov. Z takého záväzku plnia obaja manželia spoločne a nerozdielne a sú spoločnými dlžníkmi. Jedná sa o pasívnu

solidaritu (t.j. na strane dlžníkov), spočívajúcu v zaviazanosti viacerých dlžníkov na to isté plnenie, ktoré veriteľ môže požadovať od ktoréhokoľvek z nich s tým následkom, že povinnosť ostatných dlžníkov zanikne, ak jeden z dlžníkov dlh splní. Pasívna solidarita je upravená v § 511 OZ, pričom môže byť založená rôznymi spôsobmi, o.i. aj právnym predpisom, o ktorý druh pasívnej solidarity ide aj v tomto prípade, keď pasívna solidarita dlžníkov z úverovej zmluvy, ktorí sú manželmi, vznikla podľa § 145 ods. 2 OZ, podľa ktorého z právnych úkonov týkajúcich sa spoločných vecí sú oprávnení a povinní obaja manželia spoločne a nerozdielne. Pre zánik dlhu nie teda rozhodujúce, ktorý z manželov dlh plnil.

170. Súd tiež poznamenáva, že podstata BSM spočíva v jeho bezpodielovosti, teda manželia nemajú určený podiel k jednotlivým spoločným veciam v mase BSM. Každý z manželov má právo ku každej veci v BSM v celosti, preto v prípade, ak ide o uplatnenie nároku zo spoločného záväzku (v tomto prípade nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia), žalobu, ktorou sa taký nárok uplatní, môže podať ktorýkoľvek z manželov, a to aj vtedy, ak druhý z manželov s takýmto postupom nesúhlasí, alebo ak pôvodne daný súhlas s podaním žaloby vzal späť.

171. Námietky žalovaného v tomto smere boli preto nedôvodné.

172. K tretiemu odseku výroku rozsudku súd uvádza:

173. Súd zamietol žalobu v časti o určenie, že úverová zmluva je bezúročná a bez poplatkov, mal za to, že nárok na plnenie na vydanie bezdôvodného obohatenia konzumuje určovací žalobný nárok na určenie, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov.

174. Určovaciu žalobu podľa 137 písm. c) zákona č. 160/2015 Z.z., Civilného sporového poriadku považuje zákon za procesne prípustnú len vtedy, ak je na požadovanom určení naliehavý právny záujem. Cieľom určovacej žaloby je vydanie rozsudku, ktorého výrok odstraňuje žalobcovu neistotu v tom, či tu právo alebo právny vzťah je, alebo nie je. Naliehavý právny záujem je daný hlavne tam, kde by bez tohto určenia bolo ohrozené právo žalobcu, alebo kde by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým. Pokiaľ nie je naliehavý právny záujem daný, nemôže byť žaloba z tohto dôvodu opodstatnená.

175. Keďže si žalobkyňa voči žalovanému uplatnila žalobou o plnenie nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého plnením žalobkyne nad rámec istiny úveru, žaloba o určenie, že úverová zmluva je bezúročná a bez poplatkov, nie je prípustná, keďže táto okolnosť bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy bola ako prejudiciálna otázka predmetom skúmania súdu pri rozhodovaní o vydaní bezdôvodného obohatenia. V konaní bolo preukázané, že žalovanému ako veriteľovi už bezdôvodné obohatenie vzniklo prijatím plnenia nad rozsah istiny úveru.

176. Súd má teda za to, že naliehavý právny záujem na požadovanom určení nie je daný z toho dôvodu, právna neistota medzi stranami ako účastníkmi zmluvy o úvere bola pri samotnom rozhodovaní súdu o vydaní bezdôvodného obohatenia odstránená v rámci prejudiciálneho posúdenia úverovej zmluvy.

177. Žalobkyňa si žalobou uplatnila aj nárok na vydanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 9.140 € podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého: Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

178. Súd žalobu v tejto časti zamietol ako predčasne podanú, keďže finančné zadosťučinenie je možné priznať len v prípade úspešného uplatnenia porušenia práva spotrebiteľa na súde. Za úspešné uplatnenie práva je možné považovať len právo, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté. Táto podmienka v čase rozhodovania v tomto konaní nie je zatiaľ splnená, keďže doposiaľ tento rozsudok nenadobudol právoplatnosť a ani neexistuje žiadne iné rozhodnutie (existencia iného rozhodnutia v

konaní tvrdená nebola), ktorým by bolo právoplatne rozhodnuté, že právo žalobkyne ako spotrebiteľa porušené bolo.

179. K štvrtému odseku výroku rozsudku súd uvádza:

180. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa nasledovných zákonných ustanovení:

Podľa ust. § 255 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (CSP) súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa ust. § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

Podľa ust. § 262 ods. 1 a 2 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

181. Žalobkyňa sa žalobou v zmysle pripustenej zmeny uznesením zo dňa 22.03.2018 domáhala, aby súd rozhodol tak, že:

- Určuje, že Úverová zmluva č. 0423328585 zo dňa 31.03.2005 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je bezúročná a bez poplatkov.
- Žalovaný je povinný vydať žalobcovi z Úverovej zmluvy č. 0423328585 zo dňa 31.03.2005 bezdôvodné obohatenie vo výške 9 141,72 EUR spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 20.12.2016 až do zaplatenia.
- Určuje, že zmluva o úvere č. 0423328585 zo dňa 31.03.2005 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neplatná.
- Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi finančné zadostučinenie vo výške 9.140 €.

182. Žalobkyňa si teda uplatnila celkom 4 nároky (100 %), z ktorých o jednom súd rozhodol tak, že zastavil konanie v časti uplatneného nároku na určenie neplatnosti zmluvy o úvere č. 0423328585 zo dňa 31.03.2005, v časti uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobe vyhovel a v časti uplatnených dvoch nárokov - na určenie neplatnosti zmluvy o úvere č. 0423328585 zo dňa 31.03.2005 a na priznanie finančného zadostučinenia žalobu zamietol.

183. V zastavenej časti zastavenie konania procesne zavinila žalobkyňa a v časti uplatnených dvoch nárokov bola neúspešná - súd žalobu zamietol. Žalobkyňa tak bola úspešná v rozsahu 25 %, ktorý úspech žalobkyne je zároveň neúspechom žalovaného, a žalobkyňa bola neúspešná v rozsahu 75 %, ktorý neúspech žalobkyne je zároveň úspechom žalovaného v konaní.

184. Úspešnejším v konaní bol teda žalovaný, ktorého čistý úspech predstavuje 50% (úspech 75 % mínus neúspech 25 %), v ktorom rozsahu súd priznal žalovanému náhradu trov konania.

185. O výške trov konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní na Okresný súd Žilina.

Odvolanie možno podať písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Odvolanie podané v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Odvolanie podané v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ustanovenia § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP, teda ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, ktoré vznikli štátu, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).